

José Mauro de Vasconcelos
KRİSTAL YELKENLİ

Roman

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI

Çeviren: Şehsuvar Adil

Resimleyen: Kutlay Sındırgı

12. basım

CAN
ÇOCUK

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Leyla Nebioğlu
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Yasemin Çatal

1. Basım: 2005

12. Basım: 1000 adet, Ocak 2014

ISBN 978-975-07-0432-1

O Velerio de Cristal, José Mauro de Vasconcelos

© Editora Melhoramentos LTDA., Brezilya, 1973

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak

kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Yayıncı Sertifika No: 10758

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857

Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3

No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul

İç Baskı ve Cilt: Ayhan Matbaası; Sertifika No: 22749

Adres: Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sk. Güven İş

Merkezi No: 6 Kat: 3 Bağcılar, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

.....

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

JAPON SARAYI

HAYATIN O GÜZEL ŞARKISI

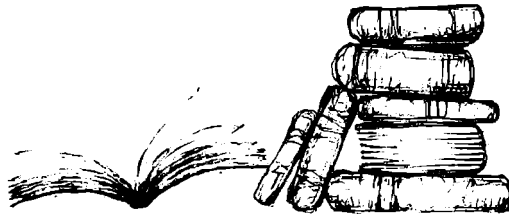
José Mauro de Vasconcelos

26 Şubat 1920'de Rio de Janeiro yakınlarındaki Bangu'da doğan José Mauro de Vasconcelos, çok fakir bir ailenin on bir çocuğundan biriydi. Ailesinin fakirliği nedeniyle, çocukken, akrabalarının yanında yaşamını sürdürmek zorunda kaldı. Okumayı tek başına öğrendi. Dokuz yaşında yüzmeyi öğrendi, şampiyon olmayı hayal etti. Muz taşıyıcılığından gece kulübü garsonluğuna kadar farklı işlerde çalıştı. Avrupa'yı, tüm Brezilya'yı dolaştı. 24 Temmuz 1984'te São Paulo'da öldü.

KRİSTAL YELKENLİ

İçindekiler

- Yolculuk, 9
Yelkenlinin Ele Geçmesi, 15
Kaplan Gakusha, 22
Gölgelerin Hanımefendisi, 31
Önemsiz İkinci Konuşmaları, 41
Atlı Bolitro, 51
Gabriel, Ay ve Göl, 67
Konuşmalar, Yalın Konuşmalar, 86
Yelkenler İnerken, 93
Kristal Yelkenli, Yıldızların Yelkenlisi, 98
Anna'nın Haykırışı, 106

Francisco Matarazzo Sobrinho
ve
Fayez José Mauad için

Yolculuk

Anna elindeki mendille yelpazelendi, terlemiş kollarını sildi. Daha yeni ikindi olurken güneş batmaya başlamıştı bile; ama sıcaklık, arabanın içinde etkisini sürdürmekteydi. Tüm yolculuk yaz sıcaklığının boğuculuğunda geçmişti. Arabanın açık camlarından ılık bir esinti girmektedir.

Eduardo, arabanın koltuğuna yaslanmış hiç bıkmadan sürücü Nonato'nun ensesine bakmaktaydı. Sanki direksiyonun bir parçasıymış görünümünü sürdüren Nonato hiç terlemiyordu.

Anna, Eduardo'nun yarı kapalı gözlerine baktı, elleriyle nemli alnını silerken gülümsedi.

"Edu, yoruldun mu canım?"

"Biraz yoruldum teyzeciğim. Ama yolculuk çok hoşuma gidiyor."

"Tüm bu sıcığa karşın mı?"

"Yaz mevsimini çok sevdiğimi bilirsiniz."

Kadın anlayışla gülümsedi:

"Doğru. Sen, yazı hep daha çok sevdin."

Bir an sustu, yeğenini düşünmeye koyuldu. Yazın bacakları ağrımıyor, sanki başı daha hafifliyor, gözlelerinden sevinçli bakışlar hiç eksik olmuyordu. Oysa Edu kışları çok sıkıntılı geçiriyordu. Yataktan kalkmak istemiyor, bir bitki gibi tüm günü hareketsiz geçiriyor, ayaklarına ortopedik araçları takmak gerektiğinde can acısıyla inliyordu. Bunun dışında baş ağrısından gözlerinin şiştiği de oluyordu. Tüm söyledikleri bir inlemenin devamıymış gibi yansiyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır teyzeciğim, sağ olun."

Aslında vardı. Yol boyu çok su içmişti. Dinlenmeleri için araba durup da ötekiler indiğinde, inmek istememişti. Herkesin dikkatini üstüne çekip utanç duymaktansa çiş yapmayı sonraya bırakmıştı.

"Daha çok var mı teyzeciğim?"

"Yamacı inince yola varacağız. Yaklaşık bir saat kaldı sanıyorum. Yoruldun değil mi canım?"

"Yok, pek yorulmadım."

"Kente varınca ayrı bir yola gireceğiz, ilkin yamacı çıkacağız, sonra ineceğiz ve ev gözükecek. Bak Edu, hayatımda böyle güzel bir ev görmedim! Kayalar arasında bir havuzu var, öyle yapılmış ki sen bile girebileceksin."

"Siz, bana bir yararı olacağına inanıyor musunuz?"

"Kuşkusuz. Edu, sen güçleneceksin, güneşten esmerleşeceksin ve..."

"Ve ne teyzeciğim?"

"Daha ne olsun? Çok mutlu olacaksın. Tüm isteklerini karşılamak için yanındayım. Bu yeterli değil mi?"

Anlayış gösterisi olarak teyzesinin elini beceriksizce okşadı. Teyzesinin, sözünü yarım kesmesinin nedenini biliyordu. Kendisinin farkına vardığı şeylerin yarısından bile zavallı Anna Teyze'nin haberi yoktu. Ama Teyzesine asla acı vermek istemiyordu.

İkinci serinliği başlamıştı. Düşünmek için gözlerini kapattı. Bahçıvan nasıl birisiydi, bekçi karı-koca nasıl insanlardı, evde bulunan öbür insanlar nasıldılar? Her şey bir kez daha baştan başlayacaktı. Bir süre sonra kendisine alışacaklardı. Emindi, Anna Teyze evde çok az sayıda çalışanın olacağına söz vermişti. Anna Teyze söz verince yerine getirirdi, bunu herkes biliyordu.

İlık bir uyku bastırmaya başlamıştı. Denize yaklaşmışlardı. Esinti, tekerleklerin çıkardığı gürültü, yolun dönemeçleri, her şey uykusunun artması için anlaşmış gibiydi.

Gözlerini açınca, içtiği onca suyun kendisini rahatsız ettiğini anladı. Çok sıkışmıştı. Ama arabanın kendisi için durdurulmasını istemiyordu. Çekeceği sıkıntıyı düşünmek bile yüzünün kızarmasına neden olmuştu.

Biraz daha dayanırsa eve varacaklardı.

Şimdi arabanın farları yolda çizgiler oluşturmaktaydı. Çevredeki ağaçlar gölgeli, ürkütücü bir görüntü almışlardı. Gökyüzüne bakılınca yıldızlarla kaplı olan gecenin cam kırıkları gibi parladığı görülüyordu.

"Kente yaklaşıyoruz. Daha iyi oturmana yardım edeyim. Ne dersin?"

"Gerek yok teyzeciğim. Yaklaşıyoruz. Az yolumuz kaldı."

"Ama biraz kenti görmek istemez misin?"

"Olduğum yerden görebilirim teyzeciğim."

Edu'nun tek isteği, hemen eve varmak, tuvalete gitmek, rahatlayınca denizden gelen esintiyi bedeninde hissedip yorgunluğunu atmaktı.

İşıkların uzakta kaybolduğunu görünce rahat bir soluk aldı, yeni bir yola girdiklerini hissetmişti.

Şimdi araba daha yavaş ilerlemekteydi; asfalt, yerini taşlı, eğri büğrü bir yola bırakmıştı.

"Nonato, yamacın tepesine yaklaştık, değil mi?"

"Birazdan dururum hanımefendi, geçen sefer olduğu gibi manzaraya bakarsınız."

"Çok iyi. Böylelikle Edu evi de görmüş olur."

Araba yavaşladı.

"Geldik efendim."

Nonato arabayı durdurdu, indi. Kadının ve çocuğun inmesine yardım etmek istiyordu.

"Haydi Edu. Evin tüm ışıklarını yanık bırakmaları için emir vermiştim, bak yapmışlar. Nonato sana yardım edecek."

Anna Teyze koltuk değneklerini alırken Nonato çocuğun kollarını kaldırmasına yardım etti.

"Sarhoş gibiyim."

"Doğal! Uzun süre hiç kalkmadan yolculuk ettin."

Eduardo yakaran bir sesle sordu:

"Teyzeciğim, Nonato'yla biraz yalnız kalabilir miyim?"

Anna gülümsedi, uzaklaştı. Gökyüzü o kadar güzel ve yıldızlıydı ki kumların üstüne akan çiş sesi kesilene kadar yıldızları hayranlıkla izledi. Eve varmalarına az kalmıştı. Çocuk çok acı çekmiş miydi?

Artık yanlarına gidebilirdi. Yavaşça döndü.

"Şu yüksek yere kadar çıkalım."

Eduardo yavaşça ilerlemesine karşın, Nonato'nun ellerinin sırtına destek olduğunu hissediyordu.

Denizden gelen rüzgâr üçünün de yüzünü okşuyordu.

“Ne güzel! Değil mi Edu?”

Ev ışıllık parıldıyordu. Sanki, karanlık bir koya demir atmışlardı.

“İlk başta fark etmemiştim; ama şimdi dikkatlice bakınca evin iskeleye demirlemiş bir gemiye benzediğini görüyorum.”

Aniden Eduardo’nun yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Hayır teyzeciğim, hayır. Bir gemi değil. Çok daha güzel bir şey. Ev tüm ışıkları yanmış kristal bir yelkenliye benziyor.”

Yelkenlinin Ele Geçmesi

Anna verdiği sözü tutmuştu. Yol yorgunluğunu atması için iki gün yatağında dinlenen Edu, çok dikkatli ve yavaş olmak koşuluyla, evin her tarafını dolaşabilecekti.

Evi dışarıdan görenler, bu kadar güzel olduğunun farkına varamazlardı. Sıvası dökülmüş, biçimsiz taşları ortaya çıkmış, üstüne yazılar yazılmış o büyük duvarı görenler belki de biraz hayal kırıklığına uğruyorlardı. Eski duvarın üstünde, âşıkların çizdikleri, ortasından birer ok geçen kalpler ve üzerlerine yazılmış isimler vardı. Duvar gibi isimler de zamanla aşınmıştı.

“Neden bu eski duvarı yıkmamışlar teyzeciğim?”

“Gelenekleri korumak için Edu. Kölelik zamanında burada bir kahve deposu varmış. Bu eski duvar olmasaydı evi görünce bu kadar etkilenmezdik.”

Anna haklıydı. Evin içine girince her şey bir rüya-

ya dönüşüyordu. Denize bakan tarafında küçük bir kumsal, kumsalda iki balıkçı kulübesi vardı. Ev, iki büyük kayanın üstüne oturtulmuştu. Ön kısmında birkaç tane sütun yer alıyordu. Kayaların arasında bir bahçe, ayrıca evi ve evin arkasındaki yamacı çevreleyen bir yol vardı. Bakılan her yönden de denizin güçlü dalgalarının paramparça ettiği köpükler görünüyordu.

"En çok sevdiğim yer yemek odası teyzeciğim. Tüm perdeler açık olup da dört bir yanın denizle kaplı olduğunu görünce, gerçekten bir yelkenlideymişiz gibi geliyor bana."

"Anladığım kadarıyla burası hoşuna gitti."

"Çok hoşuma gitti."

Anna, çocuğun duygularını merak ediyordu.

"Kendini çok yormuyor musun?"

"Hayır teyzeciğim."

"São Paulo'dan tekerlekli iskemleyi getirsek daha iyi olmaz mı?"

"Lütfen teyzeciğim. Ben iyiyim. Yeterince dinlendim. Son günlerde yeterince uyudum, görmediniz mi?"

"Tabii canım, deniz havası uyku verir."

"Haydi, havuzun çevresinde yavaş yavaş yürüylim mi?"

Anna eliyle hayır işareti yaptı.

"Ama bana söz vermişsiniz, buraya gelince her isteğimi yerine getirecektiniz. Çin kaplanını yakından görmek istiyorum."

"Peki. Ama dönünce iki saat oturup dinleneceksin."

"Söz veriyorum, isterseniz daha da uzun oturabilirim. Günün batışını, dalgaların daha yakın vurduğu ön terasta izlemek istiyorum."

Yavaşça koltuk değneğine yaslanan Edu ile teyzesi iç avludan çıkıp havuza doğru ilerlediler.

"Çok güzel değil mi?"

"Evet, bir Çin heykeli."

Her iki yanda havuza doğru uzanan birer kaya vardı. Daha iri ve küt olan kayanın üstünde sanki havuza atlamaya hazırlanmış gibi duran bronz bir kaplan heykeli yer alıyordu.

Nemli deniz havası, görkemini hiçe saydığı kaplanın sırtında ve boynunda kırmızımtırak-yeşil lekeler bırakmıştı.

"Gözlerine bakın teyzeciğim."

"İnanılacak gibi değil."

"Dün gece üst güvertede idim, ışığın doğrudan gözlerine yansıyor parıldadığını sandım."

"Nerede bu güverte Edu?"

Edu dönüp parmağıyla gösterdi.

"Şu yukarı kata çıkan merdivenin yanında."

Anna bu açıklamaya güldü.

"Aslında sen bir evde değil, bir gemidesin, değil mi?"

"Böylesi daha iyi. Hiç gemide yolculuk etmemiş-

tim. Bugüne kadar yalnızca trenle otomobile bindim."

Edu'yu oradan ayırmak zor oldu.

"Gidelim Edu, geç oldu."

"Biraz daha teyzeciğim, n'olur. İleride uyuyacak çok vaktim olacak."

Bir koltuğa oturup denizi seyretmeye başladı. Orasının oyun salonu olduğunu daha bilmiyordu. Evin altındaki uçları denize giren kayaların ön kısımları kütleleşmişti. Dalgalar kayalara çarpınca büyük bir gürültüyle parçalanıp köpük sellerine dönüşüyordu. Tuzlu deniz suyu kalın camları ufak damlalarla doldurup ıslatıyordu.

"Açık denizde olduğumuz hiç de anlaşılıyor."

"Anlaşıyor. Ayrıca birisinin yatağa gitme zamanının geldiği de anlaşılıyor."

"Peki, gidelim."

Anna, koltuk değneklerini yerleştirmesine yardım etti; yürümeye başladılar.

Salondan çıkmadan Edu arkada kalıp bir şeyler söyledi.

"İyi geceler güzel hanım!"

"Kimle konuşuyorsun?"

"Şu saman doldurulmuş güzel baykuşla."

"Ne korkunç bir görünüşü var."

"Parlak gözlerini görmediniz de ondan."

Odaya girdiler. Edu yatmak için hazırlanmaya başladı.

Çabucak örtülerin altına girmişti. Bacaklarına takılı aletleri hatırladı. Onlardan kurtulmak güç olacaktı.

"Örtünün altından çık canım. Yavaş yavaş çıkarırsak acımaz."

Edu o sevecen sese kendini teslim etti.

"Tamam. Şimdi istediğin gibi örtünebilirsin."

Çocuk gülümsedi.

"Anna Teyze, siz bir harikasınız!"

Kadın şefkatle konuşmasını sürdürdü:

"Şimdi ben harika Anna oldum değil mi? Peki, ışığı söndürebilir miyim?"

"Birazdan."

"Dua mı edeceksin?"

"Artık dua etmiyorum Anna Teyzeciğim."

"Neden?"

"Bilmiyorum. İhtiyaç duymuyorum. Büyük bir mutluluk yaşıyorum."

"Buna şükretmen gerekmiyor mu?"

"Hayır teyzeciğim. Tanrı bana bu mutluluğu kendisi öyle istediği için veriyor. Bence böyle yapıyor çünkü hayat bana fazlasıyla kötü davrandı."

Anna, Edu'dan duyduklarını olduğu gibi kabul etti, konuyu değiştirdi.

"Kardeşlerin Serginho ile Marcelo'yu özlemiyor musun?"

"Hiç özlemiyorum. Onların da beni özleyecekleri-

ni sanmıyorum. Aslında böyle daha iyi. Evde kalsaydım onlara yük olacaktım.”

“Saçmalıyorsun Edu.”

“Serginho’nun kendine özgü davranışları var; benim çok hoşuma gidiyor. O benden iki yaş daha büyük, artık bir delikanlı oluyor. Babam nasıl da gururla izliyor onu. Marcelo’nun da eline gitarı alıp istediği her parçayı çalabilmesi çok hoşuma gidiyor. Her ikisi de harika!”

Birden duygulanmış, sesi kısık çıkmaya başlamıştı.

“Onlara imrendiğimden değil ama onlar gibi yakışıklı olmayı, onların yapabildiklerinin hiç olmazsa yarısını yapabilmeyi çok isterdim. O zaman annemle babam belki beni de biraz severlerdi.”

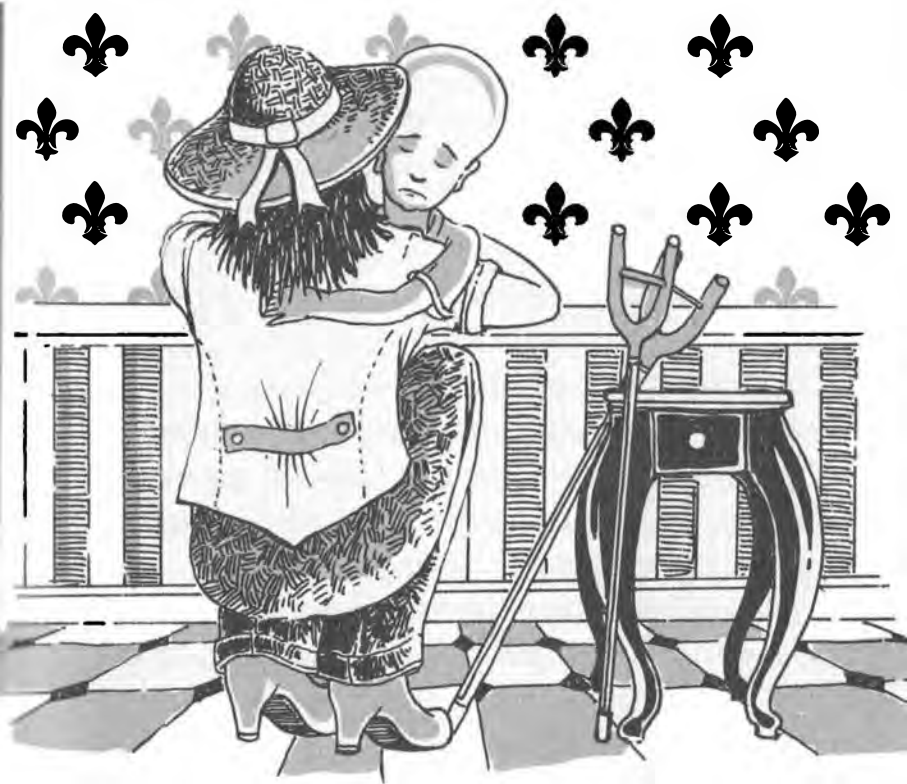
“Öyle deme, onlar seni çok seviyorlar.”

“Beni olduğum gibi seven bir tek kişi var; o kişi sizsiniz Anna Teyzeciğim. Siz, benim sakat olmamdan, böyle kocaman bir başım olmasından hiç rahatsız olmuyorsunuz. Bazen ellerim titreyip yemeği yere dökmenden de rahatsız olmuyorsunuz.”

Anna, çocuğun başını göğsüne dayadı.

“Böyle deme canım. Sen çok iyi kalpli bir çocuksun, çok az insan bunun farkında. Yarın yolculuk için uygun bir gün olacak. Güneş umut verici, hava çok güzel. Senin sevdiğin yaz mevsimi. Uyu canım, uyu.”

Çocuk artık konuşmak istemiyordu; gözlerinden yaşlar akıyordu.

Kaplan Gakusha

Gözlerine inanamıyordu. Konuşamadı, bir çığlık attı:

“Teyzeciğim, bugün çok güzelsiniz!”

Anna, hep iç karartan koyu renkli giysiler giyerdi. O gün çok değişikti. Çiçekli, hafif, sarı bir yazlık giysi giymişti. Edu ilk kez onun açık saçlarının rüzgârda uçuştüğünü görüyordu.

“Saçlarınızı açık bırakmışsınız. Siz hiç böyle giyinmezsiniz teyzeciğim. Bu renkler çok yakışmış size.”

“Alışkanlıklarımın dışına çıktım. Suçu yaza atalım.”

Eduardo'nun yüzüne baktı, daha da mutlu oldu.

Çocuğun yüzündeki solgunluğun yerini deniz havasıyla güneşin getirdiği bir canlılık almıştı.

“Canım, ben kente ineceğim. Bayan Magnolia da

benimle geliyor. Senin bayılacağıın bir sürü şey alacağız. Gidebilir miyim?"

Çocuğun bakışlarında hafif bir üzüntü belirdi. Nedenini anlamak kolaydı. O da gitmek istiyordu.

"Sen iyi misin?"

Çocuk başını sallamakla yetindi.

"Hemen dönerim. Sen bu arada bir şeyler atıştırırısın. Söyledim, sana bir şeyler hazırlıyorlar. Haydi ben gidiyorum. Gülümse bakayım."

Yemek odasının penceresinden iki kadının yamacı tırmanışlarını izledi. Onlar gözden kaybolunca kahvaltısını bitirdi. Üzülmesi, tatilin tadını kaçırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Koltuk değneklerini aldı, yerlerine yerleştirdi. Artık daha kuvvetliydi, kim senin yardımı olmadan hazırlanabiliyordu.

Yavaşıca salondan çıktı; teras rüzgârlydı. İkinci-nin gölgesi havuzun durgun sularını örtmekteydi. Aradığı oradaydı. Kaplanın harika görünüşü suya yansımaktaydı. Yalnızca kaplanın değil, gökyüzünün beyaz bulutları da.

Heykele biraz daha yaklaştı. Etkileyiciydi; aşınmış bakırın kırmızı lekeleri yakından bakınca büyümüş gibiydiler.

O anda göğsündeki yalnızlık duygusu büyümeye başladı. Kaplan da kendini yalnız hissediyor olmalıydı.

Kaplanın altındaki taşa oturdu, kaplana yaslandı.

Koltuk değneğini zorlukla yerleştirmeye çalışırken suyun yzune dokunan değnek zavallı kaplanı biraz sallayıp hareket ettirdi.

Birden tvm bedeni titredi. Rya mı goryordu, yoksa deliriyor muydu? Hemen kulağını kaplanın bedeninden çekti. Korkusundan kurtulmak için derin bir soluk aldı. Ama merak, aynı Şeyi bir kez daha yapmaya zorluyordu onu.

Artık korkusu geçmişti; duyduğundan emindi. Kaplanın göğsünde bir şey tempolu olarak atıyordu. Kulağını çekti, tekrar dayadı. Tiktaklar devam ediyordu. Koltuk değneklerini yerleştirip uzaklaşmaya fırsat bulamadan iyice yumuşak bir ses duydu:

"Korkma. O atan, benim kalbim."

Kekeleyerek sordu:

"Sen... Sen yaşıyor musun?"

"Senin yaşadığın gibi."

"Konuşabiliyor musun?"

"Senin konuşabildiğin gibi."

Durgunluğu içinde büyüyormuş gibi görünen kaplana korkuyla bakakaldı.

"Rüya görüyorum herhalde. Olamaz."

"Güzel. Herkes rüya göremez. Geldiğinden beri seni izliyorum. Ama bir şeyi iyi anlayamadım. Adın neydi?"

"Benim adım Eduardo. Ama Anna beni Edu diye çağırıyor. Sen de böyle çağırabilirsin."

"O kadın, Anna, senin annen mi?"

"Kendisi öyle olmayı istiyor. Aslında teyzem."

Bir sessizlik çökmüştü, Eduardo sessizliği bölüdü:

"Hep konuşabilecek misin? Yoksa yalnızca şimdi mi?"

"Kulağını kalbime dayayan herkesle konuşabilirim."

“Daha önce hiç konuşmamış mıydın?”

“Hiç konuşmamıştım. Kimse kulağım kalbime dayamamıştı.”

“Güzel. Gelebildiğim her zaman seninle konuşacağım.”

“Ama bu sırrı kimseye açıklamamalısın. Sırrımı saklamayı başarırsan söz veriyorum, çok güzel şeyler göstereceğim sana.”

“Sen benim adımlı öğrendin. Umarım senin de bir adın var.”

“Çinli olmasına karşın sahibim beni Gakusha olarak adlandırdı, Japonca ‘bilgin’ demekmiş.”

“Nasıl?”

“Gakusha.”

Şaşkınlık içinde kalmıştı. Kaplan onun şaşkınlığını sezmişti.

“Çok zorlanıyor musun?”

“Her sözcüğü istediğim gibi söyleyemiyorum.”

“O zaman bana istediğin bir ismi takabilirsin.”

“Peki, Gabriel olsun ismin. Adınla aynı harfle başlıyor. Anna Teyze’min anlattığına göre bir meleğin ismiymiş.”

Gakusha gülümsedi.

“Tamam. Oldu. Gabriel güzel bir isim.”

“Ya Gabriel, evde bizimkiler benim böyle eşyalarla falan konuştuğumu görünce kafadan üşütük sanıyorlar.”

"Peki, benim konuştuğumu görünce neden korktun?"

"Bu kez farklıydı. Evde ben eşyalarla konuşur, onların yerine yanıtlardım. Ama bu kez sen beni yanıtladın."

"Bu gemide aklına gelenle konuşabilirsin.

"Bu gemide dedin. Sen öyle mi görüyorsun?"

"Ya sen?"

"Doğrusu bence bir yelkenli."

"Peki. Gemi ya da yelkenli, aynı şey."

"İstediğimle konuşabilir miyim? Duvarlarla, denizle, çatal bıçakla..."

"Bu yelkenli gerçek bir hayal dünyası olmasına karşın, konuşacaklarını doğru seçmen gerek. Hepsinin bu sihirli hüneri yok."

"Şimdi sen beni şaşırttın. Arkadaşım olduğuna göre bana yardım edebilirsin. Hiç olmazsa boşuna zaman kaybetmem. Başka kim benimle konuşabilir?"

"Peki, ben bencil değilim. Orada yukarıda, oyun salonunda bir dolap var, biliyor musun?"

"Ha, anladım! Şu içi saman doldurulmuş baykuş!"

"Tamam, ama sakın 'doldurulmuş' deme, hiç hoşlanmaz."

"Başka?"

"Her akşam saat altıyı çeyrek geçe merdivenin yanından çıkan Bolitro isminde bir kurbağa var."

"Bu ismi de nereden bulmuş! Bolitro."

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey ismini çok seviyor; sen de kolaylıkla söyleyebilirsin."

"Her akşam çıkar mı?"

"Aşağı yukarı her akşam çıkar ama bu taraflara çoktandır gelmedi."

"Tamam, bakarım. Gabriel, şu denize bak nasıl da güzel, nasıl da yeşil. Dalgalar sanki beyaz çizgiler çiziyor denizin sırtına."

"Ah! Deniz. Deniz. Çin'de bir şair deniz için çok güzel bir şey söylemiş, dinlemek ister misin?"

Edu başıyla yanıtladı.

"Evet. *Denizin iki büyüklüğü vardır. Bizim kestirebildiğimiz büyüklüğü, bir de kendisinin gerçek büyüklüğü.*"

Eduardo kızardığını hissetti; anlayamadığını söyledi:

"Doğrusu pek anlayamadım."

"Çok kolay. Denizin tam boyunu kimse bilemez."

"Bir daha söyler misin?"

Gabriel tekrarladı.

"Evet, gerçekten güzel. Sonra yazıp Anna Teyze'ye göstereceğim."

Gabriel suratını astı, bir şey söylemez oldu.

"Ne oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Ortalığı bir sessizlik kaplamıştı. Yalnızca kayalara çarpan denizin sesi duyuluyordu.

"Gabriel, daha yeni arkadaş olduk, darılmak için daha çok erken. Haydi konuş benimle."

"Sen kimseye bir şey söylemeyeceğine söz vermiştin."

"Evet, doğru. Özür dilerim. Konuştuklarımızı kimseye anlatmayacağım."

Kaplan, daha dostça bir bakış attı.

"Benim güvenimi kazanırsan bir gece seni gezmeye götürürüm."

Eduardo şaşkınlıkla gözlerini açtı.

"Ama nasıl? Sen buradan uzaklaşabilir misin?"

"İstediğim geceler uzaklaşabilirim. Ama yalnızca geceleri. Yıldızlarla dolu gecelerden birinde çıkıp dolaşabiliriz."

Eduardo gerçeği anımsayıp kederlendi.

"Ama ben bu sakat bacaklarımla yürüyemem ki."

"Şaşkın kuşum benim. Sen merak etme, ben gerekeni yapacağım."

Yaklaşan arabanın gürültüsünü duydular.

"Edu, sen şimdi gitsen iyi olur. Teyzen geldi. Yakında tekrar konuşuruz."

Sonra sus, uslu ol gibisinden bir işaret yaptı.

Edu koltuk değneklerini düzeltti.

"Hoşça kal Gabriel!"

"Hoşça kal Edu!"

Edu yavaşça terasa doğru yürüdü, havuza yaklaştı.

Gabriel, neşesini yitirmiş olan serin, dalgalı denizi seyrediyordu.

Merdivene yaklaşınca Gabriel'in dediği yere baktı; içinden konuştu:

"Seninle karşılaşmak için can atıyorum Bolitro."

Bu arada Anna çıkageldi. Ter içindeydi. Yüzü güneşten biraz kızarmıştı.

"Ne yapıyorsun Edu? Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Çocuk saçlarında dolaşan elleri hissetti, gülümsedi.

"Hiçbir zaman kendi kendime konuşmuyorum teyzeciğim."

"Çok geciktim değil mi canım?"

"Biraz ama ben bir an bile sıkılmadım. Bu yelkenli bir harika. Her tarafı başka bir güzel."

Gölgelerin Hanımefendisi

İki gündür tümden kaybolan güneşin yerini alan deniz fırtınası bölgede korku yaratmıştı. Azgın deniz delicesine kayalara vuruyor; tuzlu, nemli hava evi dolduruyordu. Dışarısını görebilmek için buğulanan camları temizlemek gerekiyordu. Gecenin koyu karanlığı korkutucuydu. Karides avından dönen balıkçılar, sandallarını çok daha özenle bağlıyorlardı. Güneş dönüp fırtınayı sakinleştirdiğinde, balıkçı sandallarının dönüşlerini izlemek çok hoş olacaktı. Balıkçılar, martılar, alışılmış uçuşlarına devam edecek, arada dalıp küçük, parçalanmış karidesleri toplayacaklardı.

Edu salonda oturmuş pencerenin ardından denizin coşkunluğunu izlemekteydi. Serin bir esinti daha iyi örtünmesi gerektiğini düşündürdü. Uzun süre orada oturup hiç kıpırdamadan doğanın yırtıcılığını hayranlıkla izleyebilirdi.

Anna, ıslak, kaygan basamakları inmesine izin vermediği için Edu akşam yemeğini yukarıda yedi. Havuz taşmıştı, arada sırada Gabriel'in sular içinde parladığını görebiliyordu.

"Edu, her şey yolunda mı?"

"Evet teyzeciğim. Denize, dalgalara bakmayı, onlardan çıkan sesleri dinlemeyi çok seviyorum."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır teyzeciğim. İnip dizi filminizi izleyebilirsiniz. Rahatınıza bakın."

"Sessiz sedasız oturup hayallere mi dalacaksın?"

"Elbette. Yelkenlinin fırtınalı havada da yolculuğunu sürdürmesi gerekiyor; yoksa sıkıcı bir hâl alır."

Gülümsedi, eğildi, çocuğa bir öpücük kondurdu.

"Hayal kurmaya devam et. İyi gelir."

Eduardo yalnız kaldı. Nedenini bilmeden birden

kardeşlerini, evini hatırladı. Bir haftadan fazladır oradaydılar, annesi bir kez bile telefon edip nasıl olduğunu sormamıştı. Aslında hiç üzölmek istemiyordu; tam başka şeyler düşünmeye başlayacakken bir ses düşüncelerini kesti:

"Hey delikanlı, ayda mısın? Üçtür sesleniyorum, hiç oralı bile olmadın."

"Özür dilerim Bayan Maria Jurandır. Doğrusu dalmışım."

Bayankuş çocuğun yakınındaki masaya kondu, bakışlarını çocuğa dikti.

"Bayankuş, ne demiştiniz?"

"Terbiyeli bir hanım olarak, iyi geceler dilemiştim yalnızca."

"Peki öyleyse, size de iyi geceler."

"Neredeyse sinirlenmeye başlayacaktım."

Gagasıyla dağılmış tüylerini düzeltti.

"Doğrusu bu hava çekilecek gibi değil; deniz, yağmur hep bir arada, üstelik bir de senin teyzeciğin."

"Benim teyzemin ne suçu var?"

"Hiç. Bir türlü gitmek istemiyordu. Benim zamanım yaklaşmaktaydı."

"Ne zamanı Bayan Maria Jurandır?"

"Olacak şey değil. Bugün perşembe. Benim yalnızca salı, perşembe, cumartesi günleri görünür hâle gelebildiğimi unutuyor musun?"

"Unutmuştum."

"Ben hareket etmek için deli gibi beklerken, o senin teyzeciğın bir türlü sevimsiz dizi filmini seyretmeye gitmek istemiyordu."

"Bayan Maria Jurandır, bakıyorum bugün pek bir tersliğiniz üstünüzde. Biraz konuşalım, belki iyi gelir. Neden büyüden çıkmanızı biraz geciktirmek istemediniz? Saat tam sekizde çıksanız olmaz mı?"

"Olmaz! Tam sekize çeyrek kala çıkmam gerekiyor. On beş dakika benim için çok uzun bir süre."

"O zaman söyleyecek bir şeyim yok."

Bayankuş kızgınlıkla başını çevirdi, tüylerini düzeltmeye devam etti.

"Ama Bayan Maria Jurandır, konuşalım bakalım, sizin için daha iyi olan ne? Gece, konuşmak için en iyi zamandır."

"İyi olmasına iyi ama benim istediğim gibi konuşacağız. Tamam mı?"

"Tamam."

"Sen Gakusha'yla görüşmüş muydun?"

"Gabriel onun ismi, Bayan Maria Jurandır."

"Peki, Gabriel olsun. Bak delikanlı, sen onun sözlerine fazla önem verme. Onun bir soyluluk merakı var, bu da herkesin sabrını taşıyor."

"Bence bu pek önemli değil."

"Yalnızca uyarıyorum seni. Peki öyleyse haydi konuşalım. Bugün bana tüm yaşamını anlatacaksın. Ba-

şından sonuna kadar. Öyle fazla sevindirici öykülere hiç girişme, sevmem. Acıklı öykülere bayılırım.”

“Peki, anlatırım. Yaşamım hep acıklı geçti zaten. Ama bir dahaki sefere, siz büyüden çıktığınızda, bugüne kadar başınızdan geçenleri bana anlatacaksınız. Tamam mı?”

“Anlaştık.”

“Öyleyse ta başından başlayacağım.”

Eduardo kalbinin sıkıştığını hissetti. Yaşamını düşündükçe ilkin onu bir yüksek duvar gibi çevreleyen sıkıntılarını hatırlardı.

“Anna Teyzemin dediğine göre, doğduğumda çok güzel bir bebekmişim. Şişko, pespembe.”

“Doğumun nasıl olmuş, zor mu, kolay mı? Bu konuda bir şeyler söyledi mi sana Anna?”

“Yok. Doğrusu bunu hiç sormadım.”

“Umarım zor bir doğum olmuştur. Kolay bir doğumun hiç ilginç bir yanı yoktur.”

“Daha doğduğumda acı çekmeye mahkûm biriymişim.”

Maria Jurandır çok sevinmişti, tüylerini ürpertti.

“Doğuştan sorunluymuşum. Belkemiğimde bir çatlakla doğmuşum. Bunu bana o kadar çok anlattılar ki artık ezbere biliyorum.”

“Ne iyi, nasıl bir hastalık bu?”

“İnsanın belkemiğinde bir açılma işte; bir tür çatlak. İki aylıkken belkemiğimin o kısmını birleştirmek

için bir ameliyat yaptılar. Beş aylıkken başım büyü-
meye başladı; doktorlar beynimin içinde bir bağlantı
kanalı yapmaya karar verdiler. Ama fazla soru sorma,
başka bir şey bilmiyorum...”

“Harika! Harika!”

“Harika tabii çünkü tüm bunları yaşayan siz de-
ğilsiniz.”

“Özür dilerim. Senin şanssızlığıyla alay etmiyo-
rum. Bu tür konular benim tuhaf kişiliğime çok uy-
yor.”

Çok garip biriydi bu Bayan Maria Jurandır. Nasıl
biri, yalnızca üzücü şeylerden haşlanabilirdi? Bunu
anlamış olması Eduardo’yu üzmüştü.

“Neden durdun? Öykün çok ama çok ilginç.”

“Nasıl sürdüreceğimi düşünüyordum. Yaşamım
hep önemsiz bir olaydı benim için. Büyük bir özenle
büyütüldüm. Altı yaşına gelince bende bazı şeyler de-
ğişmeye başladı. Bacağımdaki ortopedik aletlerin sık
sık değiştirilmesi, durmadan aldığım ilaçlar... Bunları
fark ettikçe kardeşlerimle benim aramda bazı farklı-
lıklar olduğunu sezinledim. Onlar sağlıklıydılar, ko-
şuyorlar, oynuyorlar, okula gidebiliyorlardı. Ya ben?
Anna Teyzeciğimle evde kalıyordum. Her şeyi onunla
öğreniyordum. Yavaş yavaş onun desteği, onun şef-
kati olmadan hiçbir şey yapamayan, çekingen, sus-
kun biri olarak büyümeye başladım. İstemedem de
olsa sakatlığımdan, ağrılarımdan utanç duymaya

başladım. Teyzeciğim, kardeşlerimden daha zeki olduğunu, her şeyi onlardan daha kolay öğrendiğimi söylüyordu. Onun dediğine göre hastalık benim duyarlılığımı, öğrenme yeteneğimi artırmıştı.”

Eduardo'nun sesi incelmekteydi. Daha yavaş konuşmaya başlamıştı, sanki sözcükler de canını yakıyormuş gibiydi.

Maria Jurandır taş kesilmiş gibi bekliyordu.

“Peki sonra?”

“Zaman geçtikçe kendimle kardeşlerim arasındaki değişiklikler daha da belirginleşti. Yaşamdan bezmeye başlamıştım. Yemekte anneme babama bakmaktan kaçınıyordum. Babamla göz göze gelecek olsam ellerim titrer, kaşığı ağzıma götüremez olurum. Yemek çenemden aşağı dökülür, peçeteye düşerdi. Babamın umutsuzluğa kapıldığını görürdüm. Anna Teyzeciğim bir punduna getirip değişik saatlerde yememin daha iyi olacağına babamı inandırdı. Çok da iyi oldu. Babamı çok güzel buluyor, onunla iyi anlaşmak istiyordum ama bir türlü başaramıyordum. Başım büyümekte, bacaklarım her geçen gün incelmekteydi. Beni saklamaya başladılar, konuklara bile göstermek istemiyorlardı. Yalnızca Anna Teyzeciğim her şeyi fark ettiğimi, çok üzüldüğümü biliyordu.”

Kısa bir süre sustu ama öyküyü anlatmanın heyecanına dayanamamıştı. Aslında tek anlatabileceği öykü buydu.

"Yaşamımda en önemli kişi Anna Teyzem'dir. O her Őeyimi bilir. Bazı yıldızlı gecelerde bana takımıyıldızları, onların Őekillerini göstermeye çalışırdı. Bak, Şu Büyükayı. Bak, Şu Kkayı. Bak, Şu yıldız görüyor musun? İşte o bir gezegen. Gezegen parlamaz, güneşten aldığı ışığı yansıtır. Bana yolculuk anılarını, tarih kitaplarını okuyan hep Anna Teyzem oldu. Okumam için Tarzan'ı veren de Anna Teyzem oldu. Hep Tarzan olmayı arzulamıştım."

Bunu duyan Maria Jurandir kızgın bir bakış attı.

"Ben Tarzan olabilirdim, hem de öbürlerinden daha iyi. Örneğin erkek kardeşim Marcelo çok iyi yüzüyor, her istediğini yapabiliyordu. Tarzan olmasına gerek yoktu. Ama ben Tarzan olsam ne iyi olurdu."

"Kaç erkek kardeşin var?"

" kardeşsiz, ben ortancayım. On  yaşıma gireceğim. Serginho on dört yaşında, Marcelo on bir. Onların ne kadar güzel olduklarını grmeni isterdim. Babamın onlara derin bir hayranlığı vardır. Serginho'yu hep aslanım diye çağırır, Marcelo'yu da canım oğlum diye."

"Ya seni?"

Eduardo biraz kekeledi, karmakarışık bir Şeyler söyledi ama gerçeği anlatmak istiyordu.

"Beni hiçbir zaman hiçbir Şey diye çağırmadı. Benimle konuşması gerektiğinde yalnızca 'Eduardo' der bana."

Yutkundu. Bayankuş bile duygulanmıştı.

"Hemen anlatmazsan dizi film biter, teyzeciğin gelir, ben de rafıma dönmek zorunda kalırım. Böyle kötü bir havada başka bir yere de gidemem."

"Artık yaşamım bir saklambaç oyununa dönmüştü. Annemin evde verdiği bir davette her şey daha da kötüleşti. Konuklar geldiğinde ben yan odada oturmuş dergilere bakıyordum. Orada olduğumu bilmeden benimle ilgili çok acıklı şeyler söylediler."

"Neler söylediler?"

"Kötü şeyler. Efendim bize gelmekten hoşlanmıyorlarmış çünkü canavarcıkla karşılaşmaktan çekiniyorlarmış. Yok benim çirkinliğim korkutucuymuş. Ben ressam Toulouse-Lautrec'e benziyormuşum."

"Kime?"

"Toulouse-Lautrec'e. Onun kim olduğunu Anna Teyzeciğimden öğrenmem çok zor olmuştu. Sonunda gerçeği sökebildim. Toulouse-Lautrec, sakat bacaklı, kocaman başlı bir Fransız ressamıymış. İçkiden ölmüş. O günden sonra daha kederli, daha sessiz yaşamaya başladım. Tanrı'ya dua etmekten de vazgeçtim. Günler geçtikçe daha da kederleniyordum."

Eduardo aniden gözyaşlarına boğuldu.

Maria Jurandir, onu avutmaya çalıştı ama elinden bir şey gelemezdi. Edu kocaman başını önüne düşürmüştü, hıçkırıklar içinde kaybolmuşçasına ağlamaktaydı.

Aniden ışık yanmış, Anna, Edu'nun yardımına koşmuştu.

"Ne oluyorsun oğlum benim? Neden bana seslenmedin? Korktun mu? Neden? Bak Anna Teyzeciğın yetişti. Korkacak bir şey yok. Ne oldu?"

Bir süre Anna'nın göğsünde hıçkırıp durdu.

"Anlat bana çocuğum. Haydi anlat. Artık her şey geçti, bak ben buradayım."

Yaşlı gözleriyle hıçkırarak, o sinirlendiğinde düştüğü dengesiz haliyle, konuşmaya başladı:

"Annem, Anna Teyzeciğim. Buraya geleli bir haftayı aştı, bir kez bile telefon etmedi."

Anna'nın tüm şefkat gösterisine karşın, Edu kısık hıçkırıqlarla ağlamasını sürdürdü.

Önemsiz İkinci Konuşmaları

Anna, Edu'nun deyişle "yelkenlinin penceresinden" çocuğun yalpalayarak havuza doğru ilerleyişini izliyordu. Kuşkusuz, çocuk pes etmek istemiyordu. Elinden geldiğince her şeyi tek başına yapıp kimseye yük olmamaya çalışıyordu. Yüzü, kentteki o soluk rengini kaybetmiş, yerini hoş bir pembeliğe bırakmıştı.

Anna, Edu'nun gezmeye alışık olduğu yerlere birer şezlong konulması için emir vermişti. Orada, havuz başında, Gabriel diye adlandırdığı kaplanın yanında, gecenin karanlığı denizi örtene kadar kalmayı çok seviyordu. Edu'yu, akşam yemeği için almaya gittiklerinde, sanki uzun bir uykudan uyanmış gibi buluyorlardı. Rüyalar evrenine giden geniş basamakları artık tek başına çıkmayı başarabiliyordu.

Anna'nın göğsünü bir sıkıntı doldurmuştu. Ameliyata dayanabilecek miydi bu çocuk? O kadar gücü

var mıydı? Tatsız düşünceleri kafasından uzaklaştırıp doğayı örtmeye başlayan güzel ikindinin, kumsaldan gelen tatlı esintinin tadını çıkartmaya karar verdi. Evin yanındaki bahçeyi sulamak gerekiyordu, gün çok güneşli ve sıcak geçmişti. Daha sonra çocuğun yanına gidip kalkmasına yardım edecekti. Aslında artık tek başına kalkmayı başarıyordu Edu. Koltuktan iyice destek alıp dikkatle bedenini yukarıya doğru çekebiliyordu.

“Yağmurun sesine karşın ağladığını duydum. Ne yazık ki o an sana yardım etmek için elimden bir şey gelemezdi.”

“Biliyorum Gabriel. Sağ ol. Sen gerçek bir dostsun.”

“Ama o bayankuş seni böyle ağlatacak ne yaptı?”

“Yok, onun hiç suçu yok. Ben yaşam öykümü anlatmaya kalkıştım. Çok sakin bir şekilde tüm sıkıntılı, bunalımlı anılarımı anlatıyordum...”

Edu tüm olanları Gabriel’e aktardı. Bittiğinde kaplan düşünceli bir hal almıştı. Sanki bir şeyden kuşkulananmışçasına mırıldandı:

“Kim bilir, belki annen birkaç kez telefon etmeyi denemiştir.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Fırtına çıkınca bazen elektrik bile kesiliyor.”

“Olabilir. Ama bana ulaşmak isteseydi ulaşırdı.

Sen annemi tanımıyorsun. İstedığı her şeyi elde etmeyi başarır. Onun yaşamındaki tek başarısızlık benim."

"Bir daha bunu duymayayım; çok üzücü bir şey."

"İşin aslı bu: İstemediği için telefon etmedi."

"Senin çok iyi olduğunu, her şeyin harika bir şekilde geçtiğini, ayrıca olağanüstü bir kişi olan Anna'nın seninle olduğunu biliyor."

Eduardo mutsuzca başını iki yana salladı.

"Sen anlamak istemiyorsun. Bak, iyi dinle. Bir süre önce annem Arjantin'e, Buenos Aires'e gitti. Her sabah ilk iş olarak ne yapıyordu biliyor musun? Marcelo ile Serginho'yu uyandırmak için her sabah eve telefon ediyordu."

"Ya sen?"

"Ben mi? Uyuduğumu sanıyordu herhalde."

"Konuyu değiştirelim. Senin üzülmemen, sıkılmaman gerek, kalbin için zararlı olabilir. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Sustular. Edu'nun daha başka şeyler söylemek istemediğini anlayınca fikrini ortaya attı:

"Bence sen bayankuşla böyle üzücü konularda çene çalmaktan kaçınmalısın."

"Onun en büyük zevki bu tür üzücü konuşmalar ama."

"Biliyorum. Onun için dostluğu ilerletmedim onunla."

“İyi ki daha acıklı anılarımı anlatmadım.”

“Çok iyi yapmışsın.”

“Ama sana anlatmak istiyorum.”

“Hayır. Acıklı her şey kalbin için zararlı, bunu unutma.”

“Sen benim dostum musun, değil misin?”

“Sen gerçeği biliyorsun.”

“Peki ama ben anlatmak istiyorum. Sakin sakin anlatacağım. Anlattıkça daha çok alışıyorum, öykü etkisini yitiriyor, anlıyor musun? Anlata anlata bir gün gelecek hiç acı çekmeyeceğim.”

“Senin gönlünü ferahlatıyorsa ne istersen anlat, dinlerim.”

Eduardo düşüncelerini yoğunlaştırarak kısa yaşamında kendisine en çok acı veren anılarını hatırlamaya çalıştı.

Eduardo denizin güzelliğini, gökyüzünün görkemli mavisini görmemek için gözlerini kapattı. Anlatacaklarında hiçbir güzel yan yoktu, ne bir güzel ses ne bir müzik ne de güzelliği hatırlatacak bir şey.

“İçimde herkes gibi olmadığım inancı büyümekteydi, birlikte yaşadığım insanların benden rahatsız olduklarını, benden öğrendiklerini algılamaya başlamıştım. Ortadan elimi ayağımı çekmeye, daha çok yalnız kalmaya başladım. Yemek yemek, gülmek, yaşamak istemiyordum. Uzaklaşmaya, odama kapanmaya, ışısız, gölgeli yerlerde kalmaya, insanlardan, onların acılarından kaçmaya çalışıyordum.”

Eduardo kendi kendine konuşuyormuş gibi alçak bir sesle anlatıyor, Gabriel üzüntüyle dinliyordu. Yeni tutumunun öbürlerini nasıl tedirgin ettiğini, sessizliğin herkesi nasıl umutsuzluğa sürüklediğini anlattı. Anna bile bu değişikliği tam olarak anlayamamıştı.

"Büyük bir sabırla kadere boyun eğişimi anlasa bile, ne okuyup öğrenmek istemememi ne de beni çevreleyen şeylere ilgi göstermememi anlayabiliyordu. Benimle konuştular, öğütler verdiler ama hiçbir şey değişmedi. Benim delirmek üzere olduğum sonucuna vardılar. Babam yüzüme bile bakmak istemiyor, annem beni konuklardan uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Birçok doktorla görüştüklerini biliyordum, hatta bazıları gelip benimle konuştu. Bezginliğim zaten küçük olan gözlerimin daha çok çukura kaçmasına neden olmuş, bir zamanlar gözlerimin içinde parlayan ışık tümünden kaybolmaya başlamıştı. Bir gün Anna Teyzeciğim ağlamaktan kızarmış gözlerle çıkageldi. 'Canım, iyileşmeye çalışmalısın,' dedi. Hıçkırıkları, soluk alıp vermesini engelliyordu. 'Anlamaya çalış canım, iyileşmek için çaba göstermezsen 'Özürlü Çocuklar Yurdu'na yatırılacaksın. Orası sana göre bir yer değil,' dedi."

Edu duraklamıştı, Gabriel sıkıntı içinde sordu:

"Gerçekten anlatmak istiyor musun?"

"İstiyorum."

"Bir sabah beni de, benim olan her şeyi de topar-

layıp bir arabaya tıktırdılar. Arabada benden başka bir köşeye çekilmiş, yaptığı tek hareket ince mendilini arada sırada gözlerine götürmek olan Anna Teyzeciğim vardı. İlk başlarda ellerimi ellerinin arasına alıp titrek bir sesle zavallıya benzer bir şeyler söyledi durdu.”

Birden heyecanlanan Eduardo sözcükleri karıştırmaya başlamıştı.

“Lütfen Edu, lütfen dur, anlatma artık. Titriyorsun, sapsarısın, yüzünden terler fışkırıyor.”

“Ah, Gabriel! Kaldığım yer çok korkunçtu, insanlar çok acımasızdı. Tüm çocuklar geri zekâlı ya da deliydiler. Hareketleri, yüzleri, bakışları, konuşmalarındaki dengesizlik. Orası bir geri zekâlılar dünyasıydı; nedensiz gülenler dünyasıydı. Sanki acı çekmek hoş bir şeymiş gibi. Çocukların yaptığı her hareket, her söz, deliler dünyasından bir belirti olarak yorumlanıyordu. Orada yaklaşık iki yüz hasta vardı. Annelerinin utançtan yalnızca gecenin karanlığında, hiç kimsenin göremeyeceğinden emin olduklarında gelip aldıkları altmış karayazılı. Bir de çocuklarının korkunçluklarını tümüyle unutmak isteyen annelerin hiç gelip almadıkları öbür çocuklar. Kuruluşun yönetilmesi için ayrılan para yetersizdi. Yalnızca ay başlarında et, kuru fasulye, patates, pilav yerken bir süre sonra et ve patates görünmez olurdu. Ayın on beşinden sonra bir dahaki yeni ay başına kadar ancak sade

suya fasulye ve manyok unu¹ yiyorduk. Giderek daha çok üzülür olmuşum. Bize kötü davranıyor sayılmazlardı ama hastalara hiçbir şey hissetmeyen hayvanlar gibi davranıyorlardı. Anna Teyzeciğimin tüm yalvarmalarına karşın bana hiçbir ayrıcalık yapılmıyordu. Orada, ben de davranışlarını yönlendiremeyen, yemeğini üstüne döken, su bardağını düşüren bir sarsak olup çıkmıştım. En acıklı görüntülerden biri de çocukların şekilsiz yüzlerindeki gülüşlerdi; çirkin, korku verici, hastalıklı gülüşler. Benim onlar gibi olmadığımı söylememin hiçbir etkisi olmuyordu. Saçlarımı okşayıp anlamsız birkaç söz edip geçiyorlardı. Geceleyin hepimiz aynı koğuştta yatmaktaydık, aralarında yatağına pisleyenler olurdu, o kötü koku gece boyu duvarlara sinerdi. Kimi sessizce ağlar, kimi de ne yaptığını bilmeden gülerdi. Hep ağlardım, hep Anna Teyzeciğimi düşünürdüm. Şimdi o kimbilir ne-redeydi? Beni unutmaya mı zorlanmıştı? Kardeşlerimin güzel yüzlerini göreceğime o çocukların dengesiz, anlamsız yüzlerine bakmaya hiçbir zaman alışamayacaktım.”

Gabriel kendini tutamadı, Edu'nun konuşmasını kesti:

“Ama bu anlattıkların dehşet verici şeyler!”

¹ *Manyok unu*: Brezilya'da genellikle sıcak ve sulu yemeklere karıştırılarak yenilen, ekmeğın yerini tutan, ucuz bir besin. Kuru manyok kökunun öğütülmesiyle elde edilir. (Ç. N.)

“Hem de nasıl! İşin kötü yanı, hiç kimse benim öbür çocuklardan zekâca daha üstün olduğumu anlayamamıştı. Sakatlığım zekâmdan daha çabuk ilerlemekteydi. Ama Anna Teyze benim imdadıma yetişti. Beni kaptığı gibi eve götürdü. Eve vardığımda bir paçavra gibiydim. O kadar bitkindim ki boynum başımı zor taşıyordu. Ona bu neden oldu.”

“Neye ne neden oldu?”

“Kalbime.”

“Kalbinin nesi var?”

“O güne kadar bir şeyi yoktu ama sonra bazı sorunlar başladı. Kalbimin iyileşmesi olanaksız; bu nedenle buraya geldim.”

“Nasıl? Anlayamadım.”

“Açıklaması kolay: Buraya gelmemin iki nedeni var. Biri, herkesten uzak olmak. İkincisi deniz havasının beni güçlendirme olasılığı; bu da ameliyat olabilmemi sağlayacak.”

Gabriel şaşkınlık içinde kalmış, bir şey söyleyemiyordu.

Edu başını iki yana neşesizce salladı.

“Aslında fazla bir şey fark etmeyecek. Bu nedenle yolculuğu kabul ettim. Uzakta, çirkin görünüşümle kimseyi rahatsız etmiş olmam. Hiç olmazsa biraz mutluluğu yaşamak istedim; serüven kitaplarındaki gibi. Kitaplarda yelkenlilerden, harika yolculuklardan söz ediyorlar.”

"Peki bu konuda Anna ne diyor?"

"İyileşeceğime inanıyor. Onun şefkat dolu yüreği, benim, hayatta onun her şeyi olduğuma inandırmış. Anna Teyze benim için çok önemli ama onun gibi birisi hayattan çok daha fazla şeyler beklemeli. Anlıyor musun Gabriel?"

"Anlat."

"Benim oradan çıkartılmam için Anna Teyzeciğimin nasıl bir savaş verdiğini kimse hayal bile edemez. Gazetelere, televizyonlara giderim, diye gözdağı verdi. Sonunda başardı. Ama neyi başardı? Her geçen gün daha az benim olan bir yuvaya geri gelmemi başarmış oldu. Bir yandan kendi çirkinliğim, bir yandan da bana yapılan davranışların çirkinliğini gören herkes yılgınlığa düşürüyordu beni. O kadar çirkindim ki görüntüm aynayı bile tedirgin ediyordu. Bir gün Anna Teyze beni bir uzmana götürdü. Evdeki herkes ameliyat olmamı onayladı. Ondan sonra Anna Teyze benimle çıkmaya, benimle yakından ilgilenmeye başladı. Beni evde az tutmaya söz vermişti. Bu bizim son gezimiz."

"Tanrı'nın istediği olmayacak."

"Gabriel sen bir şeyin farkında mısın?"

"Neyin?"

"Sinirliliğim geçti, ne alnımdan ter fışkırıyor ne de sapsarıyım. Bu demektir ki artık karabasanlardan kurtuluyorum; kendimden de..."

“Kesinlikle. Öykünü anlattığın sürece hep bir şeyi düşünüyordum. Aramızdaki farkı. Biz vahşi hayvanlarla siz insanlar arasındaki farkı.”

“Ne gibi?”

“Bazı şeylerde biz daha katı, daha mantıklıyız. Biz hayvanlar, doğuştan kusurluyu acı çekmesine fırsat vermeden yok ederiz. Böylelikle ileride çekmek zorunda kalacağı acıyı kısaltmış oluruz.”

“Anlıyorum ama ben bugüne kadar gördüğüm tüm güzellikleri görmemiş olmayı istemezdim. Her şeye karşın yaşamak çok güzel.”

“Güzelliğin ne olduğunu seni gezmeye götürünce anlayacaksın. Ay dolunay olup da ayın altında hareketsiz uyduğunda.”

“Ne zaman gideceğiz Gabriel?”

“Sen biraz daha güçlenince. Böylece bugüne kadar hiç yapmadığın gibi bir gezi yapmış olacaksın.”

Atlı Bolitro

Anna ayağa kalkıp derin bir soluk aldı. Gözünün üstüne düşen saç tutamını elinin tersiyle geriye doğru itti. Kendini bir an doğanın güzelliğine kaptırdı. Durgun, berrak denizde, uzakta, karides avlayan balıkçılar görünüyordu.

Bakışlarını, eşine yardım eden bahçıvanın karısına çevirdi.

"Maria, o ağacın kütüğüne yapışmış bir sürü ağustosböceği ölüsü gördüm."

"Evet. Onların mezarlığı orası Bayan Anna. Oraya konup ötüyor, sırtları çatlayana kadar ötüyorlar. Sonra kuruyup orada kalıyorlar."

"Doğada neler oluyor da haberimiz yok."

Durdu, gözleriyle Eduardo'yu aradı.

Maria düşüncelerini okumuş gibiydi:

"Siz bu çocuğu çok seviyorsunuz, değil mi Bayan Anna?"

“Zavallılık, öyle hasta, öyle dayanıksız, öyle yalnız ki kendi öz oğlum olsaydı daha çok sever miydim bilmiyorum.”

Sırtını, kayaları yavaşça yalayan dalgalara çevirip taşlarda ilerleyen iri karıncaları önemsemeden bahçenin duvarına oturdu. Oturduğunda birisiyle konuşmaya ihtiyacı olduğunu sezinlememişti.

“Eskiden ben çok güzel bir kızdım. Çok güzel, zengin, bakımlı...”

Maria gülümseyerek sözünü kesti:

“Ama siz hâlâ çok güzelsiniz, Bayan Anna. Böyle güneşten yanmış, boyasız, bu güzel mavi gözlerinizle sanki gökten inmiş gibisiniz.”

“O senin güzel görüşün Maria. Eskiden gerçekten güzeldim. Üzüntünün ne demek olduğunu bilmezdim. Resim yapmayı severdim. İki seneliğine Paris’e gittim, şimdi hatırlamak bile istemiyorum, orada yaşamımın en büyük hayal kırıklığına uğradım.”

Maria sessizliğini sürdürüp bir şey sormadı ama bir aşk hikâyesi dinleyeceğini anlamıştı.

“Brezilya’ya geri geldim, São Paulo’da ailemle yaşamaya başladım. Artık bu dünyada başka hiçbir şeye ilgi gösteremeyeceğimi sanıyordum. İşte o arada Edu doğdu. O, kendimi toparlamamı sağladı. Bu zavallı hasta çocuk bana dayanışma duygusunu bir kez daha kazandırdı. Evet, bu zavallı hasta, dayanıksız, dertli çocuk.”

Anna, inatçı saç tutamını arkaya attı.

"Maria, biliyor musun, beni en çok üzen ne? Kesinlikle bu çocuk sıradan bir çocuk değil. Bunu anlayan çok az kişi var. Ben bütün gün boyunca onunla baş başayım. O küçük bir yetişkin. Büyük bir adam gibi fikirleri var. Belki hastalığı nedeniyle duyarlılığı fazlasıyla gelişti. Birçok kez yargılarının olgunluğuyla beni şaşırttı. Kolaylıkla öğreniyor, zor konuşmaları kolaylıkla anlıyor. Ama zekâsını bütünüyle kullanabilmesi için insanlara güvenmesini öğrenmesi gerek. Yoksa bir kaplumbağa gibi kabuğuna çekilirse büyük haksızlıklara bile uğrasa, hiçbir şeyden yakınmadan, sessizce acı çekmeye devam edecek."

"Sizce ameliyatın bir yararı olacak mı?"

Anna iç geçirdi.

"Umarım yararlı olur. Düşünmemeye çalışıyorum ama vakit çabuk geçiyor, ameliyat günü hızla yaklaşıyor."

Bir kez daha ufka baktı, karides avcılarını avlanıyorlardı. Sandallarda ağılar çekiliyordu. Çılgınca çılgınlıklar atarak daireler çizen martılar, yüksekten dalışa geçip birden denizde kayboluyor, sonra çabucak meydana çıkıyorlardı.

"Kaybettiği güveni yeniden kazanmaya başlayıp iyileştiğini görmek benim daha çok onun yanında kalmama neden oluyor. Kendi kendine yardım etmeye çalışıyor. Artık merdiveni daha güvenle çıkabiliyor;

evin de, bahçenin de her tarafını tek başına dolaşabiliyor.”

Maria'ya bakarak güldü.

“Bu evi neye benzetiyor, biliyor musun?”

Maria, Anna'nın açıklamasını bekledi.

“Bir gemiye. Yelkenliye. Dalgaların kayalara çarpıp kırılmalarını, evin deniz üstüne yapılmış olmasını, deniz yolculuğunun bir kısmı olarak yorumluyor. Daha doğrusu, bu tatil güzel bir hayaller yolculuğu oluyor onun için.”

“Balıkçılar dönüyorlar Bayan Anna.”

“Birazdan gidip Edu'yu bulacağım. Eminim bir yerlerde oturmuş hayal kuruyordur.”

Edu, koltuk değnekleriyle kendini dengeleyip derin bir soluk aldı. Ayağa kalkması her geçen gün daha kolaylaşıyordu.

“O çoktandır yapmayı düşündüğüm yürüyüşü bugün gerçekleştireceğim. Bahçenin o geniş, çimli bölümünü geçip kökleri duvarın altında birbirine karışmış o iki ağaca varacağım.”

Denedi, rahatlıkla yürüyebiliyordu. Anna Teyze'nin yardımını bile gerekmeyecekti.

Hâlâ çok sıcak olan güneşin eşliğinde yavaş adımlarla gezisini sürdürürken denizden gelen rüzgâr saçlarını okşuyordu.

“Denizden gelen tatlı rüzgâr, sana teşekkürler.”

Gabriel'in yanından bile geçmeyecekti, yoksa o yumuşak sesiyle uyarıda bulunabilirdi:

“Aman dikkat et Edu. Teyzeni çağırırsan daha iyi olur.”

Güzel ve sadık dost Gabriel. Ama bu kez onun uyarısına kulak asmayacaktı. Aniden yüzünde bir gülümseme belirdi. Yüksek sesle konuştu:

“İyi ki Gabriel'le konuşabiliyorum. Ya filmlerdeki gibi yapsaydı. Korkudan ölürdüm. Ya yalnızca kaplanca konuşuyor olsaydı nasıl anlaşabilirdik?”

Neyse, çakıl taşları döşenmiş havuz alanını geçmişti. Kızgın dalgaların öfkesinden korunabilmek amacıyla tüm evin çevresini yüksek duvara kadar o taşlarla döşemişlerdi.

Şimdi daha dikkatli yürümesi gerekiyordu. Koltuk değneklerinin uçları yumuşak çimlere gömülmekteydi. Başını kaldırdı, dallarında iri kuşlar bağı-

şan ağaçları gördü. Ne güzel bir duvardı! Gerçekten harikaydı. Doğa, ağacın köklerini nasıl da taş duvarın içine uzatmıştı.

Biraz daha yürüdü, gözüne ilginç bir şey çarptı; yere gerilmiş bir sürü ip. Toprağa çakılmış bir dizi küçük tahta parçası, aralarına gerilmiş ipler. Yere düşmüş bir merdiveni hatırlatıyordu.

Kesinlikle bahçıvanın işiydi bu; ya küçük bir duvar örecekti oraya ya da aynı yönde çıkmasını istediği çiçekler ekecekti.

İpler, Edu'nun duvara varmasını zorlaştırmıştı. Ama sabırla denemeye karar verdi. Bir kez oraya gitmeye karar vermişti, hiçbir şey engelleyemezdi onu. İlk ipe geldi, zorlukla bir koltuk değneğini, bir bacağını öbür tarafa attı. Ama ikinci koltuk değneğiyle öbür bacağını geçirmenin zor olacağını anlamıştı. İlerlemek zor olduğuna göre geri gitmek olanaksızdı. Ama denemeye karar verdi. Deneyemedi. Daha yolun başındaydı, vazgeçip başka bir gün Anna Teyzesi'yle gelebilirdi. Daha iyi olacaktı. Denizin o hoş esintisi oraya kadar gelmiyor, güneş sırtını ve başını yakıyordu. En iyisi devam etmekte. Geri dönmesine ne bedeni ne de kolları yardım edebilirdi. İncecik bir sicim yüzünden hareketsiz kalmayı kabul edemedi. Kendini topladı. Sinirlenmek istemiyordu. Telaşlanırsa her şey daha kötüye gidebilirdi. Kendi kendine söylendi:

"Edu, sakın ol. Biraz sabırla her şey yoluna girer."

Derin bir soluk aldı, koltuk değnekleriyle ilerlemeye çalıştı ama bir anda koltuk değneklerinden birinin ucu toprağa gömülünce işi zorlaştı. "Yan yan yürüyerek belki o kazığa varıp koltuk değneğimle devirebilirim; böylelikle ip bollaşır, geri dönebilirim. Sağa gitmeyi denesem başaramam. Sağa yaptığım tüm hareketlerim hep başarısızlıkla sonuçlanıyor," diye düşündü.

"Ah ip, ah başıma ne işler açtın! Yasak bir şey yapmaya çalışmıyordum ki. Duvara kadar yürümek istemiştim."

Kolları ter içinde kalmıştı, koltuk değnekleri ellerinden kayıyordu. Hedeflediği yere kadar varabilmişti; ama o uğursuz ip ayaklarına, koltuk değneklerine doluşmuştu. Yorgunluktan kolları güçsüz kalmıştı. Koltuk değneğiyle kazığı itmeyi denedi ama başaramadı.

"Aman Tanrım! Ne yapabilirim? Bağırsam bile denizin, rüzgârın gürültüsünden kimse duyamaz."

Cesaretsizce başını göğe kaldırdı. Bulutsuz masmavi gökyüzü, başarısızlığının farkında değildi.

"Şu orta yere döneyim, ip orada daha alçak, belki orada bir çıkış bulabilirim."

Sırtını döndü, daha da yorulmuştu ama istediği olmuştu. Yorgunluktan göğsü ağrıyordu. Sakin olmalıydı. Düşerse kötü yaralanabilir, ortopedik araçlar zayıf bacaklarında yaralar açabilirdi.

Büyük bir umutsuzluğa kapıldı. İçinden sövmek

geldi. Ağır bir sövgü savurmalıydı. Dili damağına yapışmış, ağzından tek sözcük çıkmıyordu. Zorlukla gökyüzüne bakabiliyordu. Umutsuzluğunu içine atıp sakinleşmeye çalıştı.

“Hiç olmasa öbür çocuklar gibi eğilebilseydim ne iyi olurdu.”

Uyduruk bir ip parçası başına dünyanın en büyük zincirinden daha büyük iş açmıştı.

Tüm gücünü topladı, bir kez daha bacağını hareket ettirmeye çalıştı. “Ha gayret!.. Ha gayret!..”

Canhıraş bir haykırış duyuldu. İp ortopedik alete dolanmıştı. Edu, olduğu yerde mihlanıp kalmıştı. Artık beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Güneş çelimsiz bedenini yakıyor, gözlerini acıtıyordu; sırtı terden sırlıslam olmuştu. Derin derin solumaya, biraz sakinleşmeye çalıştı. Değneklerin koltuk altlarını acıtmadığına kendini inandırmaya çalışıyordu. Bahçede biraz dolaşma isteği başına ne işler açmıştı. Hıçkırığa başladı. Bağırarak istese bile artık gücü yoktu. Dinlenmeliydi. Koltuk değneklerinden birinden kurtulmak için bir elini öbür koluna dayadı. Dengesini kaybetmeden önce bir kolunu, sonra öbür kolunu dinlendiriyordu. Daha fazla yorulmamak için hıçkırıklarını denetliyor, kısık sesle ağlamaya çalışıyordu. Gözyaşları yüzünden akıp gömleğinin yakasını ıslatıyordu.

Çok daha sonra Anna çocuğu bu halde buldu.

Ağrılar içinde sızlayan bedenini yukarıdaki odaya götürmüş, yıkamış, koltuk altlarına talk pudrası sürmüştü.

Korkuyla kalbini dinledi. Çocuk kendini toplamaktaydı.

"En iyisi bugün hiç inme."

"Teyzeciğim, iyiyim. Yalnızca o ağaçların yanına gitmek istemiştim."

"Biliyorum canım. Biliyorum. Yanlış bir şey yapmadın. Bugünlerden birinde teyzeciğin seni oraya götürecektir. Ama bugün yerinden kıpırdamak yok. Şimdilik araçlarını takmayacağım. Tamam mı?"

Eduardo'nun yüzünde derin bir üzüntü okunuyordu.

"Ama söz vermiştin."

"Ne sözü verdim sana?"

"Tüm isteklerimi yerine getireceğine söz vermiştin. Fazla bir şey istemiyorum ki. Yalnızca o şezlongda oturmak istiyorum. Oradan ayrılmam. Hiç kıpırdamam bile. O merdivenin yanındaki şezlongda oturmak istiyorum. Orada oturup gecenin gelişini beklemeyi çok seviyorum."

Anna karar veremiyordu.

"Aşkolsun Anna Teyzeciğim, ben de sanırdım ki..."

Anna gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Böyle konuşma, beni üzüyorsun."

“Bana güvenmiyorsanız koltuk değneklerimi alın, o zaman yerimden kalkamam.”

Konuşma devam ediyordu. Anna en sonunda pes edeceğini biliyordu.

“Tamam canım. Seni taşıması için bahçivani çağıracağım; kucağında seninle basamakları çıkabilirim ama inmem çok tehlikeli. Araçlarını takmayacağım, tamam mı?”

Edu biraz rahatlamış, gülümsüyordu. Bütün bir gece dinlenmesine karşın araçlar canını yakıyordu. Başarısız gezi denemesinden sonra bacakları şişmiş, acısı artmıştı.

Anna’yı beceriksizce kendine doğru çekip öptü.

“Başınıza çok iş açıyorum değil mi Anna Teyzeciğim?”

Anna kollarından kurtuldu, uzun süre saçlarını okşadı.

“Yok canım. Sen üzülme.”

Anna’nın güzel mavi gözleri yaşla dolmuştu.

“Yok canım, sen merak etme. Hayat bu.”

Kurbağacık büyük merdivenin yanındaki delikten çıkmaktaydı. Edu’nun gözleri coşkuyla doldu. Çok sevimli bir kurbağaydı. O sırtı kabuk tutmuş gibi kocaman şişliklerle dolu olanlardan değildi. Yeşil gözlü, yakışıklı bir kurbağaydı. Burnunun ucunda oval çerçeveli gözlükleri vardı. Gözleri olduğundan daha büyük görünüyordu. Boynunda da bir atkısı vardı. Gü-

zel renkli yün bir atkı. Açık mavili, beyazlı ve sarılı. Sıçrayarak geldi, Edu'nun yanında durdu. İncelemeye başladı.

"Eminim sen Bolitro'sun."

"Evet delikanlı. Maria Jurandır senden söz etmişti. Çoktandır çıkıp seninle tanışmak istiyordum." Boğuk bir sesle konuşuyordu. "Görüyor musun, nezle yakama yapıştı. Meret boğazımı yakıyor. Ah Bayan Janirana bana da ilaç verseydi, bana da biraz baksaydı ne iyi olurdu."

"Bayan Janirana kim?"

"Çok iyi bir dostum, bir yılan. Rahibe bir yılan."

"Bir dakika Bolitro, kafamı karıştırdın. Yılan mı dedin?"

"Kesinlikle."

"Yılanlar kurbağa yemez mi?"

"Dedikodu o. Her yılan kurbağa yer diye bir kural yok."

"Peki ama neden rahibe yılan?"

"Çünkü dünyadan elini ayağını çekip gün yüzüne çıkmadan basit bir yaşamla yetinmeye karar vermiş. Neredeyse bir azize; saklandığı yerden hiç çıkmıyor. Arada sırada gün batışında gelip gökyüzüne bakıyor, kendisi ve dostları için dua ediyor; hepsi bu."

"Aman ne güzel; bildiğim kadarıyla insanlar birbirlerinin iyiliğiyle ilgilenmiyorlar ama bu yılan dostları için dua ediyor."

"Evet. Bayan Janirana bambaşka biridir. Teknenin döşemesinin altında yaşıyor; teknenin omurgasında dostlarının dertleriyle ilgileniyor."

"Omurgasında mı dedin?"

"Öyle dedim değil mi?"

"Evet, öyle dedin."

"Bayan Maria Jurandır'den duyduğuma göre sen burasını bir yelkenli olarak nitelemişsin. Ona göre,

bu teknede güverte de var, omurga da, pupa da var, burun da.”

“Harika bir şey bu doğrusu.”

“Hayal dünyasında olan her şey harikadır.”

Edu kendini büyülenmiş gibi hissetti.

“Ne iyi oldu da geldin. Daha doğrusu, burada yelkenlide saat beşe, beş buçuğa, altıya, altı buçuğa doğru gözlerini kapat, birçok harika şeyin gerçekleştiğini göreceksin.”

“Bunu herkes görebilir mi?”

“İyi ki benim öbürlerinden bazı üstünlüklerim var.”

Kurbağacık daha rahat etmek için şöyle bir açılıp yerleşti.

“Bolitro senin gerçek adın mı, takma adın mı?”

“Annem beni ‘Masum’ olarak adlandırmıştı. Ama benim hoşuma gitmiyordu. Annem, ‘Masume’ adlı bir roman okumuş, çok beğenmiş. Ben doğunca, beni ‘Masum’ olarak adlandırmış. Ama bir gün... Bu evin sahibini tanıyor musun?”

“Hayır, hiçbir fikrim yok.”

“Bir süre önce kendisi belediye başkanıydı. Hep siyasetçi arkadaşları gelirdi buraya. Bir gün bir bakan geldi, adı Fransızca’da olduğu gibi ‘Bolitreau’ idi. Bu isme çıldırdım, notere gidip değişikliği yaptım ama bizimkiler ‘Bolitreau’ yazacaklarına Bolitro yazmışlar.”

“Sonuç olarak bir bakan ismini taşıyorsun?”

Bolitro bu fikri beğenmemiştir.

“Hayır. Bakan, bir kurbağa ismi taşıyor. Biraz düşün bakalım.”

Eduardo biraz düşündü, kurbağanın fikrini benimsedi. Aslında bakanın yüzünü bile görmemiştir ama kurbağada bir bakan tutumu olduğu da bir gerçektir.

“Biliyor musun, haklısın.”

“Başkaları da var. Sana bir sır söyleyeceğim ama benden duyduğunu kimseye söylemeyeceksin; burada, yelkenlide birçok kişi gerçek isimlerinden nefret ediyor.” Alçak sesle mırıldanır gibi söylenmeye başladı: “Bayan Maria Jurandir’in ismi de gerçek ismi değil.”

“Ciddi mi söylüyorsun?”

“Yemin ederim. Asıl ismi Mintaka.”

“Ne?”

“Min-ta-ka.”

“Baykuş dilindeki ismi olmalı.”

“Hayır benim aptal kuşum. Annesi gökbilim meraklısıymış. Mintaka, ekvatora yakın Avcı takımıydınızda yer alan bir yıldızın ismi.”

“Aa evet, anladım. Anna Teyzeciğim de gökbilim meraklısıdır. Neden ismini sevmiyor? Mintaka çok güzel bir isim. Ama Maria Jurandir ismi bayankuşa hiç yakışmıyor.”

"Kendine bu ismi bir gazeteden buldu. Maria Jurandır isimli bir kadına saldırıp bin yedi yüz elli iki yerinden bıçaklamışlar. Buyurun işte, hoşuna gitti, ismini değiştirdi."

"Kaç kez bıçaklamışlar?"

"Bin yedi yüz elli iki kez."

"Olacak şey değil."

"Kesinlikle. Ama Bayan Maria Jurandır'in böylesi korkunç olaylardan ne kadar hoşlandığını hepimiz biliyoruz. Saldırıya uğrayan kadın, olsa olsa altı-yedi kez bıçaklanmıştı ama haber bize ulaşana kadar sayı bin yedi yüz elli ikiye çıkmıştı."

Edu durumu anlamıştı. Bir kez daha kurbağacığa baktı, tümüyle incelemeye başladı onu. Çok sevimliydi. Ama tüm bu sihirli yaratıklar arasında en çok tuttuğu Gabriel'di. O kaplan gibi başka bir yaratıkla karşılaşmak olanaksızdı. Birden bir şey hatırladı.

"Bolitro, bir şey sormak istiyorum. Bayan Janirana'yla nasıl görüşebiliriz?"

"Biraz zor. Sen geminin su altında kalan omurga bölümüne inemezsin."

O nemli, karanlık, boğucu yeri düşünmek bile Edu'nun tüylerini ürpertmişti.

"O da dışarı çıkmıyor. Oraya kapandı, yaşamını orada sürdürüyor."

"Ne yazık. O ismini nereden almış?"

"Doğrusu hiçbir fikrim yok."

“Ama benim bir fikrim var. İsmimin sonu ‘ana’ ekiyle bitiyor. Anna Teyze’de de bir rahibe ruhu var. Bolitro, biliyor musun, bugüne kadar Anna Teyze bana hiç çıkışmadı, hiç sabrını yitirmedi.”

“Çok güzel bir şey ama insan türünde az rastlanan bir özellik.” Boğazını temizledi. Bir şey hatırlamıştı. Elini eski, soluk ceketinin cebine soktu, bir kutu pastil çıkardı açtı, ikram etti. “İster misin? Benim boğaz ağrım için biçilmiş kaftan.”

“Teyzemin bir tanıdığı var: Doktor Martins. Bu pastillere tutkun.”

“Bana çok iyi geldi. Şimdi izinle biraz avlanmak istiyorum. Orada, ışığın altında harika sivrisinekler görüyorum. Boğazım iyileşince daha sık çıkacağım; ileride daha çok konuşacak zamanımız olacak. Sana harika düşlerle dolu çok güzel bir gece diliyorum.”

Düzenli sıçramalarla avına doğru ilerledi.

Edu arkasından hayranlıkla baktı. Ne kadar sevimli ve kibardı Bolitro Beyefendi.

Gözlerini kapattı, kurbağanın sözleri kulaklarında çınlıyordu:

“Sana harika düşlerle dolu bir gece diliyorum!”

Gabriel, Ay ve Göl

Edu başını kollarının üstüne yasladı; o yumuşak, güzel yatak, gün boyu yaşadığı tüm sıkıntıları unutturmuştu. Bacak ağrılarını bile hissetmez olmuştu. Gözlerinin ağırlaşmaya başlaması uykusunun geldiğini gösteriyordu.

Esnedi, Bolitro'nun söylediklerini hatırlayıp gü-lümsedi.

"Sana harika düşlerle dolu bir gece diliyorum!" Aşağı yukarı söylediği buydu. Ama eksik bir kısmı vardı. Hatırlamak için kendini zorladı. "Ha, tamam şimdi hatırladım: 'Sana harika düşlerle dolu çok güzel bir gece diliyorum!' demişti."

Anna Teyzesi'ni düşündü. Bolitro, sır saklaması için kendisinden söz almamıştı. Anna Teyzesi'nin o iyimserlik dolu masmavi gözlerinin gülümsediğini görür gibi oldu. Anna Teyzesi'nin ince elleri kafasının şekilsizliğine önem vermeden başını okşamaktaydı.

Derin bir soluk aldı, sonra uyuyakaldı.

Uyuyalı çok mu olmuştu, kestiremiyordu. Ama kapısının yavaşça vurulduğundan kuşkusu yoktu. Dikkat kesildi. Bir mutluluk duydu. Kapının vurulmasının yanı sıra dışarıdan gelen bir ses duydu.

"Eduardo!.. Edu!.. Uyuyor musun?"

Sesi hemen tanıdı. Kapıdaki Gabriel'di.

"Girsene."

Kapının kolu indi, Gabriel'in, yatağına yaklaştığını hissetti.

"Kapıyı kapattın mı?"

"Aralık bıraktım. Önemli değil. Hiç kimse bizi duyamaz."

Ama Edu'nun içi rahat değildi.

"Öyleyse neden beni böyle alçak sesle çağırdın?"

Gabriel anlayışla gülümsedi.

"Aptalım benim, seni ürkütmek istemediğimden."

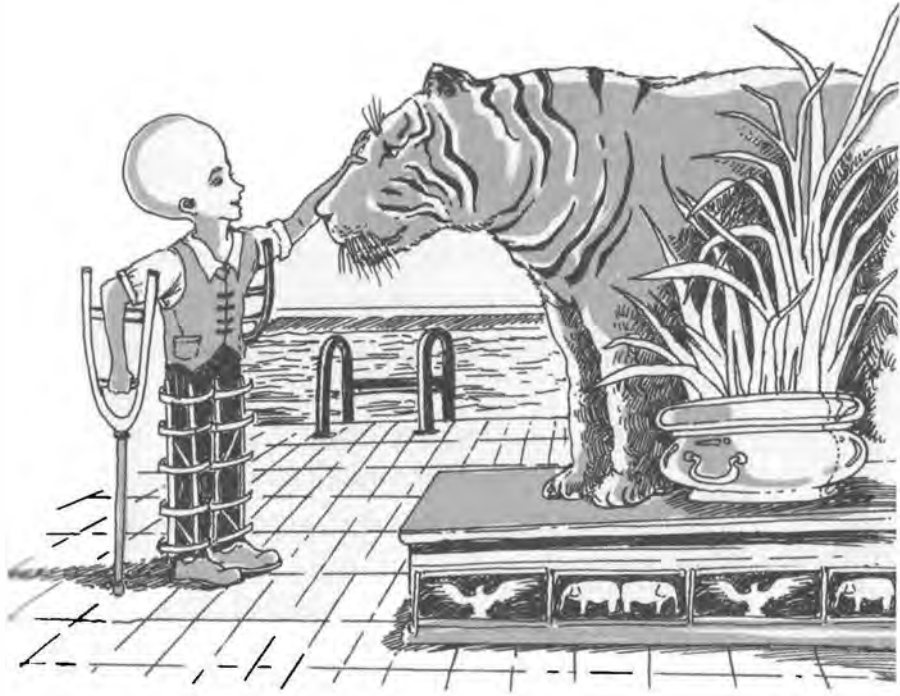
"Öyleyse tamam. Ama buraya kadar nasıl geldin?"

"Saat gece yarısını vurdu. Son vuruştan sonra tüm evdekiler uyumak zorundalar. İşte o zaman bizim büyümüz bozulur. Elini başıma koy."

"Aa! Kedi tüyü gibi yumuşak tüyler."

"Bütün kaplanlar bir tür büyük kedidir; bunu bildiğini sanmıştım."

"Peki, bronzun o sertliğini nasıl yok ettin?"

"Yok etmedim. Orada, öbüründe kaldı. Ben onun bir tür ruhuyum."

Edu'nun korkusu geçmemiştir.

"Ya Anna Teyze uyanırsa?"

"Korkacak bir şey yok. Buraya gelmeden kapısının önünden geçtim, bir büyü yaptım. Yelkenlinin tayfaları da aşağıda uyuyorlar. Gece tümüyle bizim."

"Ha, demek bunun için Bolitro bana harika düşlerle dolu bir gece diledi."

"Tabii ama sen uyanıksın."

"Doğru."

"Dostum, şimdi elimizi çabuk tutalım, pek kaybedecek vaktimiz yok."

"Ama ben..."

"Bırak şimdi. Sen sırtıma bineceksin, ben sana söz verdiğim gibi gecenin tüm güzelliklerini göstereceğim."

"Ama ben yalnız başıma bu aletleri takamam. Çok zor."

"Sana da büyü yaptım. Haydi kalk."

Eduardo korkusundan yerinden kalkamıyordu.

"Bana güven dostum. Kuşkun varsa ellerini bacaklarında dolaştır."

Denileni yaptı, bacakları iyileşmişti. O bacaklar hâlâ yürümesini biliyorlar mıydı?

Gabriel düşüncelerini okumuştü.

"Hiç çekinmeden dene."

Yataktan indi, kalbi heyecanla çarpıyordu. Gözleri yaşarmıştı. Gabriel'in yanında diz çöktü, hıçkırıklar içinde yelesine sarıldı.

"Gabriel, biliyor musun, ölmeden önce hiç olmazsa bir gün öbür çocuklar gibi yürüyebilmek için kaç kez Tanrı'ya yalvarmışım. Şimdi sen bana bu mucizeyi yaşıtıyorsun."

"Haydi, haydi, daha yapılacak çok şeyimiz var. Harika bir gece yaşayacaksın."

Sessizce çıktılar. İki yanı camlı koridoru geçtiler. Gece tüm görkemiyle onları bekliyordu. Tepedeki ay,

ağaçları, denizi aydınlatıyordu. Basamakları indiler; Edu, Bolitro'yu hatırladı. Emindi ki o da harika düşlemlerle dolu bir gece geçirmekteydi.

"Bu kaptan kasketini tak. Sıcak yatağından çıktın, hastalanma."

Eduardo umutsuzca kasketi elinde tutuyordu. O kocaman başına bu kasket küçük gelecekti. Kuşkusu- nu Gabriel'e aktardı.

"Elini başına götür, sana bu kasketi neden verdiğimi anlayacaksın."

Denileni yaptı. Ellerini yavaşça kafasına götürdü. Baş da doğal haline dönmüştü. Sevinçle kasketi taktı. Birden durakladı. Gabriel sertçe sordu:

"Şimdi ne oldu Edu?"

"İçimde tuhaf bir istek var. Şu banyoya gidip aynaya bakmak istiyorum."

"Kesinlikle olanaksız. Işığы yakman gerekecek, ayrıca aynalar hayallerin, sihirlerin de en büyük düşmanıdır."

Aslında kendini sağlıklı görmeyi çok istiyordu Edu. Küçülmüş başının, kusursuz bacaklarının aynada yansımalarını görmeyi çok istiyordu. Ne yazık ki Anna Teyze de kendisini böyle göremeyecekti.

Terasa varınca Gabriel emir verdi:

"Şimdi sırtıma bin, yeleme sıkıca tutun!"

Ayıışığında Gabriel daha iri gözüküyordu, kendine çekidüzen verdi. Bacaklarının, sırtının güçlü kasları

sürekli hareket ediyordu. O güzel heykelden çok daha güzeldi şimdi. Beyaz, sarı hatları ipeksileşmiş, siyah çizgiler derisinin kızılıyla karışmıştı.

Sakin bir sesle sordu:

"Ne bekliyorsun Edu? Gitmek istemiyor musun?"

"Yok. Seni inceliyordum. Sen bu halinle o bronz kaplandan daha görkemlisin."

Güldü, Edu'yu yanıtladı:

"İkimizden biri orada."

O sırada ayın ışığı bronz kaplanın görüntüsünü havuza yansıtmıştı.

"Onu benim evim olarak yorumlayabilirsin."

"Peki. Haydi hazırım."

"İyice tutun. Şimdi harika bir şey daha göreceksin. Ama biraz beklememiz gerek. Çok yorgunum. Ayrıca, sürpriz için daha çok erken."

Yamacın yokuşuna varana kadar taşlı yoldan ilerlediler.

"İşte orada takılıp kaldım geçen gün."

"Tatsız olayları hatırlamak yok. Sana göstereceğim şeyi bugüne kadar hiç kimse görmedi."

Evi çevreleyen taşlar ayışığında daha da büyük gözüküyordu. Deniz çok sakindi, gündüz güneşin altındaki o azgın denize hiç benzemiyordu.

"Deniz neden bu kadar sakin Gabriel?"

"Uyuyor. Sabahları, öğleden sonraları yeterince azıp çok yorulduğu için geceleri uyuyor; bu nedenle aya da yıldızlara da bakmayı unutuyor."

Denize çok yakın olan taşlara kadar vardılar. Taşlar köpükten eteklerle donanmışlardı. Suyosunları arasında ilerleyen yengeçler fark ediliyordu. Hanımellerinin kokusu geceyi hazla doldurmaktaydı.

“Birazdan çiçeklerle dolu bir vadiden geçeceğiz. Şimdi iyi tutun, taştan taşa sıçrayacağız.”

Gabriel ilerledikçe düz taşların üzerinde gölgeleri de ilerliyordu.

“Gabriel, ne harika bir şey bu! Sen taşları atladıkça bacaklarımın arasında senin kaslarını hissediyorum. Yüreğin daha hızlı atıyor. Sanki uçuyoruz da yaşam çevremizde dans ediyor.”

“Şairlik yeteneklerin ortaya çıkmaya başladı. Gezimiz şimdi zorlaşmaya başlayacak, yamacın başına varıyoruz.”

Yamacı tırmandıkça bambaşka bir dünya ortaya çıkıyordu. En başta yaban muzlarından oluşmuş tünellerden geçtiler. Yaban muzlarının yaprakları birbirlerine karışmıştı. Sonradan yol daralıp incecik bir çizgi halini alıyordu. Gabriel’in keskin gözleri ve deneyimi, yolu hiçbir şeye değmeden, ağaçların yapraklarına bile sürtünmeden korkusuzca yol almalarını sağlıyordu. Kaplanın kadife ayakları o küçük ormanın her köşesini tanıyordu.

Ağaçların, sarmaşıkların karanlığında bir süre daha ilerledikten sonra her şey bir mucize gibi açığa çıktı. Yamacın yuvarlak tepesine varmışlardı.

Gabriel'in sırtından inen Eduardo sevinçle ellerini çırptı.

Ay yusuvarlaktı, dolunaydı, her yanı aydınlattıyordu. Gökyüzü sanki sihirli bir kutudan çıkmış yıldızlarla kaplıydı.

"Gökyüzü çok güzel değil mi Edu? Aşağıya, insanların dünyasına bak. Ayışığının uyuklayan denizin üstüne çizdiği çizgilere bak. Bak, iyice bak."

Eduardo her an biraz daha heyecanlanıyor ama söylenenleri hemen yerine getiriyordu. Görüntünün güzelliği tüylerini ürpertiyordu. Işıkları sönük yelkenli, suyun içinde sallanıyormuş gibi gözüküyordu. Denizin suları ayışığıyla parlamaktaydı. Anna Teyzesi, Maria Jurandır, Bolitro, tüm dostlar orada uyumaktaydılar.

"Peki, şimdi sana verdiğim sözü yerine getireceğim. Tüm gücümü topladım. Sırtıma bineceksin, korku denilen şeyi unutacaksın. Söz mü?"

"Sen yanımda oldukça hiçbir şeyden korkmuyorum. Hiçbir şey bana zarar veremez."

"Güzel. Çok iyi."

Eduardo denileni yaptı, Gabriel'in sırtına bindi.

"Korkmaman için sana şimdiden söylüyorum: Birazdan uçacağız. Sana söz ettiğim sürpriz buydu."

"Sen uçmasını biliyor musun?"

"Benim için uçmak yürümek kadar kolay, hatta daha da dinlendiricidir. Hazır mısınız?"

"Hazırım."

Gabriel yamaçtaki düzlüğün kenarına gitti, sıçradı. Bedeni dikleşti, kasları çelik gibi sertleşti. Boşlukta dengesini bulmak için bir an olduğu gibi kaldı.

"Tamam. Şimdi nereye istersen gidebiliriz."

"İlkin yelkenlinin çevresinde bir gezinelim mi?"

"Nasıl istersen."

Gabriel ağaçların, kayaların arasından becerikli

kıvrımlar yaparak ilerlemişti. Uykulayan eve hızla yaklaştılar.

"Aman Tanrım, ne güzel ne harika bir şey! Bana, yarattığın tüm bu güzellikleri görme olanağını verdiğin için sana teşekkür ederim."

Birçok kez evi dolandılar, Edu'nun odasının penceresinin yanından geçtiler. Anna Teyzesi'nin penceresinden geçerken içinden Anna Teyzeciğim diye bağırarak geldi. "Hiç olmazsa o yanımda olabilseydi," diye düşündü. Olanları daha sonra kimseye anlatamayacaktı çünkü Gabriel'e söz vermişti. Ama anlatabilseydi bile Anna Teyze inanmış gibi yapıp içinden, "Kurabildiğin kadar hayal kur canım," diye söyleyecekti.

Demir atmış balıkçı teknelerinin yakınından uçtular. Kulübelerin önünde, gece serinliğinde kurumaları için asılmış ağları gördüler.

"Gabriel, biraz daha denize açılabilir miyiz?"

"Fazla olmamak koşuluyla. Sana göstermek istediğim çok güzel bir şey daha var."

Denize açıldılar, Edu denizin sonsuzluğunu hayranlıkla seyrediyordu.

"Biraz daha yaklaşalım, Gabriel."

Denizin tuzlu, nemli havasını içlerine çeke çeke uçtular.

"Biraz eğilip denize parmaklarımla dokunabilir miyim?"

"İstemen yeterli."

“Tehlikeli değil mi?”

“Hiçbir tehlike yok.”

Eduardo, çok ama çok güzel bir şey yapmaya başlamıştı.

Elini sulara sokuyor, bembeyaz güller oluşturuyor, gülleri aya sunuyordu.

Uçuşa başladıkları yere dönmüşlerdi. Edu yaşadığı bu anlara inanamıyordu. Gabriel uzanmış, burun deliklerini yukarı döndürmüştü, derin derin solumaktaydı. Yolculuğun yorgunluğunu çıkarmaya çalışıyordu.

“Gezimiz daha bitmedi mi?”

“Şimdilik yarısındayız. Göreceğimiz daha çok güzellikler var. Biraz soluk alayım, yamacı tırmanmaya devam edeceğiz.”

“Haydi uçalım mı?”

“Uçmanın bu denli kolay olacağını hiç bilmiyordum. Kuşlar için, melekler için alışılmış bir şey ama bizim için...”

“Evet. Ama şimdi yamacın yukarisına kadar ancak yürüyerek varabiliriz. Ormanın, gece çiçeklerinin burcu burcu kokularını içimize çekerek.”

Daha derin bir soluk aldı, yeni bir karar almışa benziyordu.

“Edu, dinlendin mi?”

“Ben yorulmamıştım Gabriel. Gücünü harcayan sendin. Ben güzellikleri seyrettim durdum.”

“Peki. Haydi sırtıma atla, boynuma sıkıca sarıl.”

Kaplanın sırtı o kadar yumuşaktı ki Edu'nun gözleri zevkten kapanmaya başlamıştı. Geziyi kapalı gözlerle sürdürdü. Ama tüm güzellikleri sezinliyordu. Yamacın en yüksek yerine vardıklarını, geniş ağaçların gölgesinde ilerlediklerini biliyordu. Orada ayışığı pek az yerde dalları, sarmaşıkları aşip toprağa ulaşabiliyordu. Ancak hanımeli çiçeklerinin gecenin etkisiyle katmerleşmiş kokusunu duyunca gözlerini biraz araladı.

"Duydun mu Edu?"

"Hanımeli çiçeklerinin kokusunu mu?"

"Başka bir şey."

"Yakında bir yerden gelen suyun sesini mi?"

Gabriel, o an Edu'nun kendisi gibi olmadığını, bu tür şeyleri algılayamadığını sezinledi. Hatasını örtbas etmeye çalıştı:

"Evet, gölün suları. Büyük bir göl sanma. Yelkenimizin ihtiyacı kadar küçük bir göl. Daha doğrusu çok güzel taşlarla çevrilmiş çok geniş bir su birikintisinden başka bir şey değil. Ben 'benim gölüm' diye adlandırdım. Küçük olmasına karşın ayın çıplak beyazlığını, tüm yıldızların parıltılarını yansıtabilen bir göl."

Ormandan çıktılar, küçük göl önlerinde beliriverdi.

Edu sevinçten ellerini çırpıtı.

"Umduğumdan daha büyük."

"Ne kadar iyimsersin. Gel yamacın daha yüksek yerine çıkalım. Orası, gölün görkemini, bütün bir çevreyi görebileceğimiz en iyi yer."

Yan yana oturdular, göle yansıyan dolunay, anlatılamayacak güzellikte bir görüntü sunuyordu. Şimdi gecenin karanlığında uyuyan yelkenlinin karaltısı görülüyordu. Anna Teyze, yelkenlinin içinde hiçbir şeyden kuşkulandıktan uyumaktaydı. Ayın göle yansımasını görmek gerçekten çok güzeldi. Yıldızlar da durgun sularda kendilerini seyretmekteydi.

"Gabriel, eskiden fırtına çıkınca neden korkardım biliyor musun?"

"Neden korkardın?"

"Rüzgârın tüm takımyıldızları birbirine karıştıracağından korkardım. Yıldızların yerlerinden kopup karmakarışık olmalarından korkardım. Anna Teyze, bana, yıldızların bize göründükleri gibi küçücük noktalar olmadıklarını, bizim dünyamızdan daha büyük dünyalar olduğunu anlattı. Anna Teyze'den, dünyanın en büyük rüzgârı bile çıksa onları yerinden oynatamayacağını öğrendim."

"Ne safsın!.."

Bir süre sessizce durup o güzelliği seyrettiler. Hayranlıkları bir kanat çırpmasıyla yarıda kesildi. Edu sevinç içinde kalmıştı. Yan dallardan birine konan Bayan Maria Jurandır de gecenin vahşi güzelliğini seyretmeye gelmişti.

"Ama ne rastlantı bu! Sizler burada ne yapıyorsunuz?"

Mintaka'nın aşırı girginliğine kızan Gakusha sertçe yanıtladı:

"Edu'ya gölü ayışıklı bir gecede göstermek istedim."

Bayan Maria Jurandir, her zamanki gibi alaycı bir tonla:

"Ne gölü, Gakusha?" diye yanıtladı.

Gabriel, Bayan Maria Jurandir'in sert sözüne karşılık vermek istemiyor gibiydi.

"Aman Mintaka... Umarım huysuzluğun, gecenin güzelliğini algılamana engel olmuyordur."

Kısık bir sesle hırıldadı, içinden geleni söyledi:

"İlımlı bir gece. Olağanüstü hiçbir şey yok ama büyüden çıkıp dolaşmaya değer."

Gabriel'in sabrı tükenmişti.

"Mintaka, sana bir şey söyleyeceğim. Bizim mutluluğumuzu bozmaya çalışma. Biz ikimiz bu gecedен çok hoşnuduz."

"Tamam. Tamam. Kendi başımın çaresine bakarım. Kimsenin mutluluğunu bozmak istemiyorum. Hoşça kalın."

Arkasında daireler bırakan nefis bir uçuşla uzaklaştı.

Gabriel dişlerini sıkarak söylendi:

"Aman Tanrım! Ne sevimsiz bir yaratık."

Eduardo acımişti.

“O kötü kalpli değil. Onun huyu böyle.” “Evet, anlıyorum. Ama onun kadar başkalarının mutluluğunu bozmaktan hoşlanan bir yaratık daha görmedim hayatımda.”

“Onun buraya geldiğini unutalım. Gerçekten hayat hiç bitmeyen bir büyü.”

Sessizliğin ve hayatın müziğini dinleyebilmek için biraz önceki sessizliğe geri döndüler. Rüzgâr bile gürültü yapmadan daha kuvvetli esmeye başlamıştı.

Edu yere yattı, başını ellerine dayadı. Bedeni yumuşacık çayırın üstünde uzanıyordu. Öylece yatmış olmaktan çok hoşnuttu. Anna Teyze'nin çok sevdiği yıldız dolu gökyüzüne bakıyordu. Sürekli kıpırdanışlar yıldızların çok yolculuk ettiklerini doğruluyordu. Yoksa yukarı doğru ilerleyip sonra gözden kaybolana kadar tekrar aşağı inmelerinin başka nedeni olamazdı. Bir yıldızla yolculuk herhangi bir yelkenliyle dolaşmaktan çok daha güzel olmalıydı. Ne yazık ki yıldızlar çok yüksekteydiler. O kadar yüksekteydiler ki Gabriel'le dolaşırken göle dokunduğu gibi onlara dokunamıyordu.

Birden aklına bir soru geldi:

“Gabriel, sen kimsin?”

“Ne biçim soru bu?”

“Bana öykünü anlatmanı isterdim.”

“Dostum, pek anlatacak bir şeyim yok. Yaşamım-

da hiç önemli bir olay olmadı. Kraliyet kaplanları bir gösteriş nesnesi olmaktan ileri gitmezler.”

“Ama resimler gördüm; kitaplar okudum, senin gibi kaplanların ormanlarda korku saçtıklarını biliyorum.”

“Ormanı az biliyorum, ama ormanla ilgili çok şey duydum. Kaplan avlarıyla ilgili tüm bildiklerim, öbür kaplanlardan dinlediklerim. Fillere binmiş avcılar, yerlilerin çaldıkları sağır edici av davulları, öldürücü darbe gelene kadar şaşkınlıktan donakalmış kaplanlar. Sonra avcılarının avı büyük bir başarı içinde taşımaları. Bağlantısız bir dizi olay.”

“Tüm bunları okudum Gabriel. Farklı bir şeyler umuyordum senden.”

“Sonuçta kitaplar tüm kaplanlardan daha bilgililer.”

“Hayır dostum, seni kırmak istemedim. Seninle ilgilenmemin tek nedeni, kaplan konusunda tüm beklentilerimden çok daha fazlasını bulmuş olmam.”

Gabriel övgüye güldü.

“Ama sana ne anlatabilirim canım benim?”

Gözleri ışıklı gökyüzünde dolaşırken geçmişini hatırlamaya çalışıyordu.

“Yalan söylemekten hiç hoşlanmam. Hiçbir zaman kötü, vahşi bir kaplan olmadım. Kızgınlık nedir bilmedim. Yalnızca kendime ait gerçeği anlatabilirim. Daha birkaç günlükken ormandan alındım. Bir saray-

da benim gibi hiçbir şey yapmasını bilmeyen bazı krallık kaplanlarıyla birlikte büyütüldüm. Tüm yaşamımız sarayın bahçesinde sonsuz gezintiler yapmaktı. Avlanmasını bile bilmiyorduk. Avlanmamız gerekecek olsaydı sanırım açlıktan ölürdük. Biz güzel olmak, şenlikleri, dansları süslemek, tehlikesiz olduğumuzu büyük salonlarda sergilemek için eğitilmiştik. Ayaklarımızı mermer basamaklarda, şark halılarında yavaşça gezdirmek için. Bize Tanrı gibi davranırdı, bizden hiçbir şey esirgenmez, bizi kızdıracak hiçbir şey olmazdı. Belki de bu nedenle tüm krallık kaplanları iyi kalpliydiler." Biraz durdu, çocuğa şefkatle baktı. "Seni hayal kırıklığına uğratmamak için öykümü anlatmak istememiştim. Büyük serüvenler yerine büyük bir refah içinde geçmiş bir yaşam."

"Ne olursa olsun Gabriel. Yaşamın bir heyecan kaynağıymış."

"Olabilir. Ama ben şimdiki yaşamımı daha çok seviyorum. Büyüyü bozmayı öğrendiğimden bu yana yaşamım iyileşti. Öbür bronz kaplandan ayrılmamak koşuluyla. Bir taraftan bu göl, bir de gökyüzünün tüm bu güzelliği. Doğrusu oldukça mutluyum. Aslında bu yaşam bir Doğulu ya da bir Çin sarayındaki yaşamdan çok daha güzel."

Ayaklarının kirlendiğini hatırladı, durup temizlemeye başladı. Gezi sırasında tırnaklarının arasına girmiş çalı çırpıyı temizlemeye çalışıyordu.

Edu'nun gözleri kapanıyordu. Uykuya karşı koymak istedi ama gücü yetmedi. Yüksekte yıldızlar dans etmeye başlamışlardı. Bakışını gölün sularına çevirmek istedi, yıldızlar daha hızlı dans eder oldular. Doğa ile hiç bu kadar dost, bu kadar yakın olmamıştı o güne kadar. Yavaşça gözkapaklarını kapattı, başını bir yana bıraktı.

Gabriel, Edu'nun uykuya karşı verdiği çaresiz direnişi izlemişti.

"Uyu çocuğum. Böyle rahat uyuyabilenlere ne mutlu. Bu uykudan 'Büyük Yolculuğa' kadar ruhun hep barış içinde olsun."

Konuşmalar, Yalın Konuşmalar

“Böyle kendini beğenmiş, çirkin bir kurbağayla bunca saat konuşup vakit kaybetmenin nedenini anlayamıyorum doğrusu.”

“Olabilir ama bana çok iyi davranıyor.”

Mintaka bir an sustu. Edu, Mintaka'nın keyifsizliğinin sürdüğünü fark ediyordu.

“Mintaka, siz benim Bolitro'yla olan konuşmamı nasıl duyabildin? Siz bizden uzaktınız.”

“Lütfen, Mintaka değil; benim gerçek ismim Maria Jurandır.”

Edu kibarca güldü. Kendisi bir baykuş olsaydı bin bilmem kaç kez bıçaklanmış bir kadının adı yerine bir yıldızın adını yeğlerdi.

“Tamam Bayan Maria Jurandır.”

“Eminim soyluluğundan söz etmiştir. Altın beşikte doğduğundan filan. Değil mi?”

"Hiç ilgisi yok; evet, önemsiz şeylerden söz ettik ama mademki siz konuşmamızı duyduğunuzu söylüyorsunuz, nelerden konuştuğumuzu da bilmeniz gerekmez mi?"

"Hiçbir önemi yok." Biraz rahatsız olmuştu. "Delikanlı, sen bir kurbağa nasıl doğar, bilir misin?"

"Şöyle böyle."

"Daha kesin bir yanıt bekliyorum."

Edu biraz utanmıştı.

"Peki, beni iyi dinle şimdi. Ormanda yaşarken çok kurbağanın doğumunu gördüm. Hem her türden kurbağanın. Özellikle de o büyük cinslerin. Bu bacaksız züppe gibi olanların değil."

Edu heyecandan ürperdi.

"Şimdi anlatın bakalım Bayan Maria Jurandır. Çok sevdiğim bir konuya değindiniz, orman. Siz gerçekten ormanda mı doğdunuz?"

Göğsündeki tüylerini gururla şişirdi.

"Bilmiyor muydun?"

"Kaç gündür bana öykünüzü anlatmaya söz veriyor, sonra ortadan kayboluyorsunuz."

"Ben senin yerinde olsaydım hiç merak etmezdim. Öyküm çok yalın. Hatta fazlasıyla yalın."

Mintaka anımsamaya çalışıyordu. Parlak gözleri uzakta kalmış bir geçmişi aramaktaydı.

"İşte yaşamöyküm. Öncelikle çok önemli bir hatanın düzeltilmesi gerekiyor. Buradaki bilgisizlerin

sandıkları gibi sıradan bir baykuş ya da bayankuş değilim. Ben *Jacurutu* soyundanım. Gördüğün gibi tüm baykuşlardan daha görkemliyim. Bir de şu var: Tüylerimin rengi ikiye ayrılıyor. Tüm bedenim siyah-beyaz tüylerle kaplı. Çok eskiden benim renklerime benzer giysileri olan insanlar olurdu. Ama çok yıllar önce. Günümüzde kimse giyimine özen göstermiyor.”

Keyifsizce öksürdü, boğazını temizledi. Edu, bunca zor birisiyle yaşamanın ne denli çetin olabileceğini düşünüyordu.

“Yağmur mevsimi bitmişti. Irmaklar alçalmakta, ak, parıltılı kumsallar kıyıları kaplamaktaydı. Orman bunca yağmurdan sonra ışıldayan yeşilini tüm gücüyle sergilemekteydi. Sağanaklar ortadan kaybolup fırtınalar şimşeklerin, gök gürültülerinin arasından sıyrılıp uzaklara gittiğinden beri doğa coşku ve neşe içinde yaşamaktaydı. Anneciğimiz, bol yapraklarla donanmış ağaçların dallarından birine sevimli bir yuva yapmıştı.”

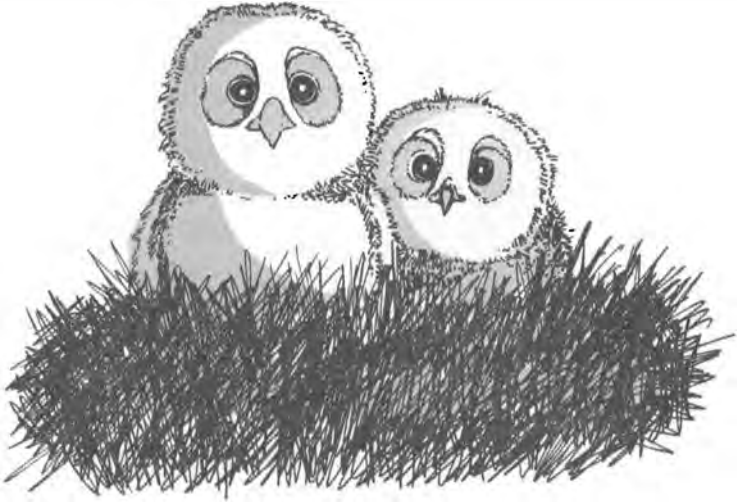
Edu heyecanla sözünü kesti:

“Nasıl? Ne ağacı?”

“*İpe* ağacı, yağmur ormanlarının çok görkemli bir ağacıdır.”

“Hangi bölgede?”

“*Goiás* eyaletinin ormanlarında. Beyazların *Javae* diye adlandırdıkları Araguaia Irmağı'nın çevresinde.”

“Anlıyorum.”

“Annemin kuluçkaya yattığı üç yumurtadan iki civciv çıkmıştı. Erkek kardeşimle ben. Bildiğin gibi annem yıldızbilim meraklısıydı. Bundan ötürü beni, bu korkunç Mintaka adıyla, kardeşimi de korkutucu, saçma sapan *Canopus* olarak adlandırdı.”

Edu’nun ağzı açık kalmıştı. *Canopus* çirkin bir isim değildi ki! Anna Teyze duyacak olsa Maria Juran-dir’e çok kızardı.

“Konuklar gelmeye başladığında yeterince tüy-lenmiştik. Herkes annemi kutlamak, mutluluklar di-lemek istiyordu. İlk gelen genç bir *Jaburu* oldu. Bili-yorsun, o uzun bacaklı balıkçılardan biridir. Bize şaşkınlıkla baktı. Şaşkınlığını saklamadan safça ak-lından geçeni söyledi: ‘Çocukların o kadar çirkin ki

gece görsem korkarım.’ Annemiz bize bir bayan kuş gözü attı ve şöyle dedi: ‘Aa, ilk başta hep böyle olurlar ama iyice tüylenince çok güzel iki *Jacurutu* olacaklar.’ Tüm hafta böyle geçti, kanat çırpışları duyuluyor, *İpe*’nin dalları sallanıyor, arkasından yorumlar işitiliyordu:

‘Çok çirkin şeyler bunlar!’

‘Bu büyücü kılıkları gece görsek uykumuz kaçardı.’

‘Aman Tanrım! Çirkinliğin yaratıcısı bunlar.’

‘Bu canavarcıkları korkuluk olarak kullansalar.’

Biz bu koşullar içinde büyüdük. Sonra annemizin eğitim uçuşlarına başladık. Annemiz bizim beceriksizliklerimize hiç kızmazdı. İlk denemelerde kanat ve kuyruk tüylerimizi dengelememiz çok zor oluyordu. Her yanlış yaptığımızda, havada komik taklalar atıp boşlukta düşmeye başlıyorduk. Annemin o inanılmaz sabrı olmasaydı ben çoktan caymıştım.”

Edu’nun aklına bir şey gelmişti:

“Bayan Maria Jurandır, siz hiç evlenmediniz mi?”

Ürpererek yanıtladı:

“Amma da tez canlısın, daha uçmaya başlamadım, sen evlilikten söz ediyorsun; neyse, hemen yanıtlayayım: Yok, hiç evlenmedim. Vakit olmadı.”

Edu ilk kez bayankuşu biraz duygulanmış görüyordu. Garip, Mintaka, Anna Teyze gibi olmalıydı. Anna Teyze de hiç evlenmemişti ama o bayankuş gibi

huysuz, aksi biri değildi. Oysa ikisi de yalnızlığı tercih ediyorlardı.

"Nerede kalmıştım?"

"Vakit olmadığına."

"Ha, tamam! Ama sen sorularınla her şeyi altüst ediyorsun. Yaşamın doğal akışını sabırla bekleyemez misin?"

"Neden vakit olmadı Bayan Maria Jurandir?"

"Çünkü bir gün bir avcı..."

Koridordan ayak sesleri duyuldu. Belki Anna Teyze dizi filminden sıkılmıştı ya da kendisini özlemiş olabilirdi.

"Bak işte o, seninki."

Maria Jurandir uçuşa geçti, raftaki yerini aldı. Bu arada, öyküsüne daha sonra devam edeceğini söylemişti.

Edu teşekkür etti.

Anna Teyze yaklaşmıştı.

"Her şey yolunda mı canım?"

"Hey şey yolunda teyzeciğim."

"Garip. Sanki bir kuş uçuyormuş gibi geldi."

Edu önemsemeden yanıtladı:

"Burada mı?"

"Evet. Güçlü bir kanat çırpması duyar gibiydim."

"Çırpma ne demek?"

Rafında, her zamanki yerinden onları dinleyen Maria Jurandir kendisini çok kurnaz buluyor olmalıydı.

“Çırpamak, kanatlarını açıp kapamak demektir.”

“Ama anlattığın öyküde davul çırpılır demiştin.”

“Aptal kuşum benim. Kanat çırpılır, davul çalınır.”

Evet, dizi film henüz bitmeden önce gelmişti Anna. Edu’yla konuşması gerekiyordu. Yüreği burkuluyordu ama gerçeği söylemeliydi. Ne yazık ki tam bu tatilden çok hoşlandığı bir zamanda.

“Edu, sana söylemem gereken bir şey var.”

Çocuğun gömüldüğü sessizlikten her şeyi anladığı belli oluyordu.

“Dönüş yolculuğuyla mı ilgili?”

“Evet. Çok güzel günler geçirdik, değil mi?”

“Hem de nasıl!”

“Bildiğin gibi güzel şeyler çabuk biter.”

Edu, Anna’nın sözünün sonunu getirdi. Çünkü söz uzadıkça her ikisi de acı çekiyorlardı.

“Tatil yolculuğumuz sonuna geliyor Anna Teyze.”

“Evet canım. Birkaç gün içinde çantalarımızı hazırlamaya başlayacağız. Yelkenli, yolculuğa başladığımız limana yaklaşıyor.”

Yelkenler İnerken

“Evet, Bayan Maria Jurandır, üzgünüm ama yarın sabah erkenden dönüyoruz.”

Bayankuşun donmuş cam gözleri çok uzaklarda, başka bir dünyadaydı.

“Gittiğimiz için üzgün değilim ama sizin öykünüzün devamını dinleyemeyeceğim için üzüldüm. Bir gün bir avcı... demiştiniz...” Diyalog denemesini yanıtlayan yalnızca sessizlik olduğundan, devam etti: “Emin olun sizi çok özleyeceğim. Aslında konuşmanızın genellikle üzücü olmasına karşın güzel bir yanı vardı. Bugün çarşamba, değil mi? Siz ancak salı, perşembe ve cumartesileri büyünüzden kurtulabiliyorsunuz. Ama her şeye karşın size gelip elveda demek istedim. Yelkenli yanaştı, yarın tüm yelkenlerini indirecek: Mayistra, trinketa, pik. Hepsi sarılacak, ince bir halatla bağlanacaklar, yelkenli başka bir yolculuğa

çıkana kadar, oldukları gibi kalacaklar. Ben başka bir yolculuğa çıkamayacağıma göre başka bir yolculuğun bence bir önemi var mı? Yoksa katılır mıyım?”

Koltuk değneklerini taktı, oyun masasına kadar gitti. Beklediğinden de daha kolayca bir koltuğa oturdu. Bayankuşun hareketsiz görünümünü izlemeye koyuldu. Aslında bayankuş, Bayan Maria Jurandır yerine, Jacurutu adıyla anılmayı yeğliyordu, kendisi için soyu çok önemliydi. O yuvarlak, kocaman gözleri açık olmasaydı uyuduğu sanılabilirdi.

Edu ne yaptığını çok iyi biliyordu. Çok az değişik olayların yer aldığı iç dünyasında, kendisini etkileyenleri iyice inceler, tüm ayrıntılarıyla belleğine kaydetmeye çalışır, gerektiğinde bu güzel anıları sevecenlikle anımsardı.

“Neden bir avcı?”

Ya peki devamı? Devamını tek başına kestirmesi gerekiyordu; çünkü belki Bayan Maria Jurandır’le bir daha hiç karşılaşmayacaktı.

Devamı? Vakit olmadığını söylemişti. Belki o genç yaşta ölecek bir bayankuştu, avcı da oradan geçen birisiydi, alıp kente götürmüş, samanla doldurtup hâlâ yaşıyormuş gibi saklamıştı onu. Sonra bir arkadaşına armağan etmişti. Gerçek bu olmasa bile güzel bir öyküydü.

Kalkmak için kendini zorladı. Daha güçlü, daha kararlıydı. Anna haklıydı. Bu yolculuk, bu ev çok iyi

gelmişti ona. Koltuk değneklerine dayanarak kapıya doğru ilerledi; hiçbir yanıt alamadan bayankuşla konuşmayı sürdürmesinin bir yararı olmayacaktı.

O anda derin bir keder kapladı içini.

Şimdi sıra Gabriel'deydi. Evet, ondan ayrılmak çok acı verecekti. Ona sırlarını açmış, sıkıntılarını anlatmıştı. Basamakları inmesi hiç bu kadar uzun sürmemişti. Her adımı atabilmek için koltuk değneklerini teker teker basamaklara dayama zorunluluğu, kendi bedeninin anlamsızlığını hatırlatıyordu.

Başını çevirince Anna'nın cama yapışmış yüzü ve yaşlarla dolu gözleriyle karşılaştı. Yolculuk dönüşü olacakları düşünüyor olmalıydı. Ameliyatı düşünüyordu.

"Teyzeciğim, hiç üzülmeysin, bak ben üzülüyor muyum? Her şeye hazırım. Kalbime ne yapacaklarını bile bilmiyorum, ameliyat olursam hiç olmasa biraz iyileşirim, değil mi teyzeciğim?"

Ellerinden birini koltuk değneklerinden kurtardı, Anna Teyzesine bir öpücük yolladı.

Anna gülümseyerek yanıtladı.

Gabriel'e yaklaştıkça onunla görüşme isteği azalıyordu. Belki geri dönmesi daha iyi olacaktı. Gabriel'le vedalaşmadan gitmesi her ikisi için daha iyi olabilirdi. Ama böyle bir cesaretsizlik yapamazdı. Gabriel kendine öz kardeşlerinden daha yakındı. Bir kez daha karşılaşmadan ayrılmak büyük bir kabalık

olacaktı. Gabriel'le konuşmasa bile o bronz kaplanla vedalaşmalıydı. Belli ki o güzel tüylerini okşayamayacaktı.

Bolitro'yu hatırladı. Akşam olunca onunla konuşabilirdi. Belki son anda kalbinin sesini duyup ona bir şeyler söyleyebilirdi.

Cesaretini topladı, heykele doğru yürüdü. Pek bir şey söyleyemeyecekti çünkü çok heyecanlıydı.

"Sana ne oldu dostum?"

"Nasıl ne oldu? Kolay mı sanıyorsun? Sabah erkenden gidiyorum. Bu gece Anna Teyze çantaları düzenliyor olacak, odama gelemezsin. "

"Biliyorum."

"Bir de bana, ne oldu diye soruyorsun."

"Anlıyorum ama tüm bunlar hayat denilen şeyin parçaları. Gerçi şimdi sen daha güçlüsün, ilk başlardaki çelimsiz çocuğun yerinde şimdi sağlıklı biri var. Ama yaşamın iyi kötü anlarına boyun eğip boş yere üzülmemelisin."

"Seni çok özleyeceğim Gabriel."

"Ben de, hele ilk geceler çok yalnızlık çekeceğim."

"Kalbim o güzel anların anılarıyla dolu. Sana veda etmeliyim. Teyzeciğim birazdan beni almaya gelecek ama o gelene kadar burada kalabilirim."

"Senden istediğim bir tek şey var, bizi hiç unutma. Şimdi senden bir söz almak istiyorum. Hayatta

hiçbir şeyden, önüne gelen hiçbir şeyden korkmaya-
caksın."

"Ameliyattan mı söz ediyorsun?"

"En önemlisi o."

"Gabriel sence bu ameliyatın bir yararı olacak
mı?"

"Neden kaygılanıyorsun? Çok tehlikeli bir şey de-
ğil. Ameliyattan sonra bir süre yorgunluk çekecek-
sin."

"Bilemiyorum."

Bir an sustular, Edu keyifsizce sordu:

"Gabriel acaba seni bir daha hiç göremeyecek
miyim?"

"Bir gün karşılaşacağız. Teyzeciğinin bir gün seni
buraya yine getirmeyeceğini kim bilebilir?"

"Vedalaşmak çok zor."

Kendini zorlayarak Gabriel'in sırtını okşadı.

"Biliyor musun? Sana söz veriyorum, bir gün ge-
lip seni bulacağım. Başka bir yelkenliyle, uçan bir
yelkenliyle."

"Söylediklerinden emin misin?"

"Neden bir dosta yalan söyleyeyim ki?"

"Belki bana acıdığın için. Belki bu zorlu ameliya-
tı olacağım için."

"Hayır, yalnızca senin dostun olduğum için uzak-
ta da olsam hep senin iyiliğin için dua edeceğim."

"Anna Teyze geliyor, Hoşça kal Gabriel."

"Hoşça kal Edu."

Kristal Yelkenli, Yıldızların Yelkenlisi

Gözlerini araladı, çevreyi saran beyazlığı korkuyla sezinledi.

Sessizce mırıldandı:

"Anna Teyzeciğim."

Elleri Anna'nın ellerinin içindeydi.

"Yanımdayım Edu."

Yavaş yavaş nerede olduğunu algılıyordu. Hastane, ameliyat. Burnuna giren bir oksijen tüpü.

"Ağrın var mı canım?"

"Ağrım yok ama yorgunum. Göğsümde büyük bir ağırlık var."

"Çok zor bir ameliyat geçirdin. Tüm bu gazlıbezlerle, sargılarla kendini yorgun hissetmen olağan. Şimdi gözlerini kapat, uyumaya çalış."

Gözlerinde ani bir parlaklık belirmişti.

"Annem geldi mi Anna Teyze?"

"Geldi, hem de birçok kez. Orada başucunda üç gece kaldı. Ama sen uyuyordun. Doktor seni uyandırmamızı istemedi. Şimdi evde. Yine gelecek. Haydi uyu şimdi."

Ellerini Edu'nun ateşli alnında dolaştırırdı.

"Anna Teyze, annem gelince beni uyandıracığınıza söz verin."

"Söz veriyorum. Haydi şimdi uyu."

Uyandığında gün ağarmıştı. Dışarısı güneş dolu, gökyüzü masmaviydi.

Anna telaşla yaklaştı. Anna gerçeği biliyordu, aslında ameliyat başarılı geçmişti ama ateşin üç gündür düşmediğini gören doktorlar umutsuzlanmaya başlamışlardı.

"Zatürre, en çok bundan korkuyorduk."

Ateşler içinde titriyordu çocuk. Öksüremeyen göğsünden haykırışlar, ağzından da anlaşılamayan sözler çıkıyordu.

Artık yapılacak başka bir şey yoktu, ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Ancak bir mucize...

Anna, zavallı çocuktan gelen yalvarışı duydu:

"Anna Teyzeciğim!"

Sesinde umutsuzluk vardı.

"Anna Teyzeciğim, kendimi iyi hissediyorum, yürümek istiyorum."

"Aman ne iyi canım."

Anna, bu duygunun geçici olduğunu biliyordu.

“Anna Teyzeciğim yastığı mı düzeltin, dört bir yanı görmek istiyorum.”

Anna yastığı yükseltti. Ruhunu umutsuzluk kaplamıştı. İçinden deliler gibi bağırarak yardım arama isteği geliyordu. Tüm dünyadan yardım istemek. Ama olduğu yerde kaldı.

“Anna Teyzeciğim, buradan çıkınca nereye gideceğiz?”

“Bir dakika canım, sana biraz su getireyim.”

“Ama ben susamadım ki.”

“Su içmek iyidir.”

Biraz zaman kazanmak istiyordu. Belki yardımına yetişecek birisi çıkagelirdi.

“Anna Teyzeciğim, annem geldi mi?”

İçinden umutsuzluğu uzaklaştırmak istiyordu. Neden gelmemişti? Tanrım, hiç olmazsa bir kerecik olsun gelemez miydi?

Yine yalan söylemek zorunda kalmıştı Anna:

“Az önce telefon etti, birazdan burada olur.”

Çocuğun üzüntüsü yüzünden okunuyordu.

“Önemli değil. Ama buradan çıkınca nereye gideceğimizi söylemediniz.”

Anna biraz anılarını canlandırdı, birçok kez yaz tatilini geçirdiği bir evi anımsadı.

“Nereye gideceğiz? Hastaneye gelmeden önce, ben bütün bir gün Nonato'yla çıkmıştım, hatırlıyor

musun? İşte, o gün deniz kıyısında çok güzel bir ev görmeye gittik, bir arkadaşımın evi. Oraya gideceğiz. Sen nekahet dönemini orada geçireceksin. Emin ol çok seveceksin. "

"Neden bana hiç söz etmedin?"

"Sürpriz yapmak istiyordum."

"Nasıl bir ev?"

"Hayal edemeyeceğin kadar güzel. Çok görkemli. Oraya varmak için gün boyu yolculuk edeceğiz, sonra bir yamaç çıkacağız, araba durunca ev ışıklar içinde pırıl pırıl gözükecek"

"Biliyorum Anna Teyzeciğim."

"Nasıl bilebilirsin?"

Çocuk, mutluluk içinde gülümsedi.

"O evi çok iyi biliyorum. Yamacın yukarısında, geceleri ışıklandırılmış bir tekneye benzeyen bir ev, değil mi?"

Anna tüm bedeninin garip bir şekilde ürperdiğini hissetti.

"Ama bence herhangi bir tekne değil, bir yelkenli."

Anna bir şeyler söylemek istiyor ama bir türlü başaramıyordu. Çok garip bir duyguydu. Çocuk anlatmasını sürdürüyordu:

"Sahile dar bir yoldan iniliyor, sahile varılınca karşımıza iki balıkçı kulübesi çıkıyor. Aslında eve dışarıdan bakınca o kadar etkileyici değil. Eski yüksek

duvarları bir kahve ambarını anımsatıyor. Bahçeye girince evin güzelliği ortaya çıkıyor. Tüm duvarları camdan yapılmış, yemek odasında perdeler aralık olduğunda her yönden deniz görünüyor. Ev iki büyük kayanın üstüne oturtulmuş, değil mi Anna Teyzeciğim?”

Anna güçlkle yanıt verebilmişti. Edu’ya hiç kimse o evden söz etmiş olamazdı, aileden kimse o evi bilmiyordu. Ama Edu evi ayrıntılarıyla biliyordu.

Tüm bunlar ne demek oluyordu? Yoksa kendini ölüme mi teslim ediyordu? Yoksa hepsi inanılmaz bir rastlantı mıydı? Anlaşıldığı kadarıyla Edu evi çok iyi biliyordu.

“Evde daha neler var, anlatmamı ister misiniz Anna Teyzeciğim?”

Başıyla evet dedi Anna. Korkusunun, umutsuzluğunun yüzünden okunmaması için elinden geleni yapıyordu.

“Evet. Evin büyük bir bahçesi var, bahçe denize kadar iniyor, bir havuz, havuzda bronz bir kaplan heykeli. Anna Teyzeciğim hatırlamıyor musunuz?”

Edu, evi tüm ayrıntılarıyla hatırlıyor, en ince detayına kadar anlatıyordu.

“Sonra çok geniş bir merdivenden çıkıp büyük bir terasa varılıyor, aslında orası bir güverteye benziyor, çevresi camla çevrili. Odalar da yukarıda. Ama en güzeli camlarla çevrili o salon. Oraya oturunca dalgalar

sanki bir teknenin burnuna vuruyormuş izlenimi veriyor. Rafta ne olduğunu hatırlıyor musun?”

Anna hatırlamaya çalışıyordu ama Edu'nun anlatımı kafasını altüst etmişti.

“Aa, Anna Teyzeciğim! Hatırlamıyor musunuz? Doldurulmuş bir bayankuş.”

Anna titreyen elleriyle Edu'nun ellerini yakaladı.

“Tanrı aşkına söyle Edu, sen o eve ne zaman gittin?”

“Aşkolsun Anna Teyzeciğim! Unuttunuz mu? Birlikte gittik, yelkenliyle gezinti bile yaptık. Harika bir geziydi. Ben kaplanla arkadaşlık yaptım. Söylenmesi güç Japonca bir ismi vardı; onun için ismini Gabriel olarak değiştirmiştım. Bayankuşun çok güzel bir adı vardı, bir takımyıldızın adı: Mintaka. Ama kendisini Maria Jurandir olarak adlandırmıştı. Bir bayankuş için garip bir ad, değil mi?”

Durdu, güçlkle soluk almaya başlamıştı.

“Anna Teyzeciğim, çok yoruldum. Yastığımı indirin, daha çok havaya ihtiyacım var.”

Anna çocuğa oksijen maskesini taktı.

“Hastabakıcıyı çağıralım.”

Ama Edu yalvardı:

“Lütfen Anna Teyzeciğim. Bu anlar yalnız sizinle benim, ikimizin anları. Kimseyi çağırmayın.”

“Ama çok yoruldun, çok konuşuyorsun.”

“Daha bitirmedim. Yaklaşın. Size her şeyi anlat-

malıyım. Hayatta beni anlayan, seven bir tek siz var-
sınız. Anna Teyzeciğim, o yelkenliyle bir yolculuk da-
ha yapacağım; bu kez tüm yıldızları dolaşacağız.”

“Seninle kim geliyor?”

“Bu kez birlikte gidemeyeceğiz. İlk yolculuğumuz
çok güzel olmuştu, değil mi Anna Teyzeciğim? Gabri-
el yeni yelkenli hazır olunca gelip beni alacak. Uçan
bir yelkenli.”

Gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı. Sesi
sönüp gitmekteydi.

“Ama siz bu yolculuğa benim kalbimde katılacak-
sınız.”

Anna, çocuğun ateşler içinde yanan elini yüzüne
yanaştırdı. Gözyaşları çocuğun ellerine aktı.

“Anna Teyzeciğim, denizin nemini ellerimde his-
seder gibiyim.”

Derin bir hıçkırık çocuğun tüm bedenini sarsmış-
tı.

“Anna Teyzeciğim, Anna Teyzeciğim! Neredesi-
niz?”

“Buradayım canım. Hemen yanı başında.”

Ağrısı artmış, sesi acı dolmuştu.

“Anna Teyzeciğim, artık yaşamımızı her şeyden
kaçarak, saklanarak sürdürmemiz gerekmeyecek.”

Sönmekte olan bir mum gibi sesi kısılmaktaydı.

“Anna Teyzeciğim. Anna Teyzeciğim lütfen pence-
reyi açın, geceyi görmek istiyorum. Bakın gece beni

alacak olan kristal yelkenliyi getirmiş. Hoşça kalın
Anna Teyzeciğim.”

Başı bir yana düşmüş, kolları yatağa kaymıştı.

Anna'nın Haykırışı

Böyle, ağlamaktan kızarmış gözleri kurutmaya çalışmanın bir yararı var mıydı? O kadar üzgündü ki Anna, ne yapacağını bilemiyordu. Kolları üşüyordu. Elini kalbinin, üstüne koyacak olsa hızlı kalp atışlarını duyacaktı.

Farkında olmadan pencereye yaklaşmıştı. Büyük dallı ağaçların ardından yıldızlar evreni görünüyordu. Büyükayı, Küçükayı, sabah yıldızı, burçlar. Evren ne kadar da büyüktü. Tanrı'nın evreni!..

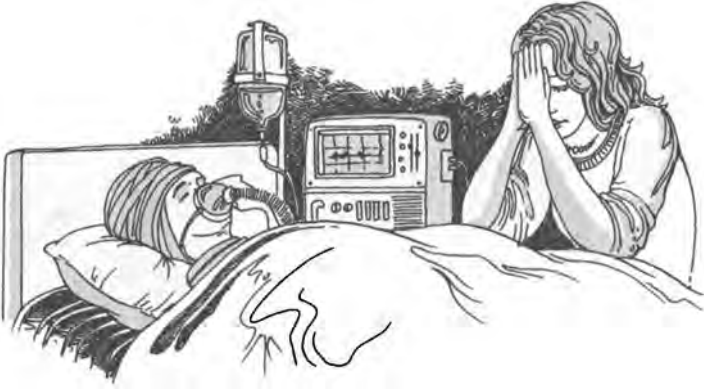
Çocuğun sözleri kulaklarında çınlıyordu:

"Anna Teyzeciğim, artık yaşamımızı her şeyden kaçarak, saklanarak sürdürmemiz gerekmeyecek."

Gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı.

"Bu kez birlikte gidemeyeceğiz. Ama sen bu yolculuğa benim kalbimde katılacaksın."

Yıldızlar kaygısızca parlamayı sürdürüyorlardı.

“Annem geldi mi?”

O anda kalp atışları sıklaşmaya başlamıştı. Yalnızca o ikisi. Bu geçiş anında bile yalnızca Anna ile o vardı. Anna, her anın kendisini daha da yalnızlığa sürüklediğini sezinlemişti.

Korunmaya ihtiyacı olan bir çocuk gibi bacaklarını bükmüş, kollarını doladığı başını açık pencereye dayamıştı. Aralık dudaklarında sıkıntı ve yalvarma isteği seziliyordu.

“Yoluna devam et güzel çocuğum. Kristal yelkenlinle yıldızların arasında sessizlik dolu, barış dolu yolculuğuna devam et!..”

“Bu kez çok uzaklara gittiğini biliyorum güzel çocuğum!”

“Kaplanının, kurbağacığının, bayankuşunun, çok sevdiğin tüm hayvanların eşliğinde yoluna devam et canım benim.”

"Şu uzak yıldızlara yaklaştıkça onların güzelliğini daha yakından görebileceksin."

Neredeyse göğsü çatlayacaktı. Gözyaşları yeniden kollarına boşandı, birden yalvarmaya başladı:

"Canım, bana bak. Terk edilmenin acısıyla kucağım boş, kalbim buruk kaldı. Canım benim, vardığın her yıldızda beni anmayı unutma."

Solgun, katılaştan gövdeye bakmamaya çalışarak kendini yatağa attı.

İçinden bir gülme isteği geldi. Bu boş, anlamsız insanlığa gülmek, alay etmek isteği.

İnsanların daha sonra neler diyeceklerini şimdiden biliyordu:

"Böyle olması herkes için daha iyi oldu..."

Kimse neler hissettiğini bilemeyecekti. Kimse

kalbindeki acının büyüklüğünü, ruhunun yasının burukluğunu kestiremeden, "Böyle olması daha iyi oldu," diyeceklerdi.

En iyisi gökyüzüne bakmaktı. Ne kadar güzeldi! Ne çok yıldız vardı. Kristal yelkenli her an, yıldızların arasındaki sonsuz yolculuğunda ilerlemekteydi.

Son kez ellerini açıp yalvardı:

"Canım benim. Yıldızların güzelliklerine ulaştığında, onların ışıltılarını yakından gördüğünde bana biraz da olsa sevecen, bir aşk öpücüğü yollamayı unutma ki kucağımın boşluğunu, kalbimin burukluğunu biraz olsun unutayım."

Cotia 72/73

José Mauro de Vasconcelos

KRİSTAL YELKENLİ

“Kristal Yelkenli. Yıldızların Yelkenlisi”

Engelli bir çocuk olan Eduardo için hayat yaşatlarından farklıdır. Eduardo, beklediği ilgiyi sadece teyzesi Anna'dan görür. Teyzesi ile birlikte çıktıkları bir seyahatte konakladıkları ev bir yelkenliyi andırır. Eduardo burada tanıştığı Kaplan Gabriel, Bayankuş Mintaka, Kurbağa Bolitro ile farklı bir yolculuğa yelken açar.

KDV İÇİNDEDİR
10.00 TL

CAN
ÇOCUK

ISBN 978-97

